

KOMMUNISTISK POLITIK

Collage ved occupywallst.org

ER USA PARAT TIL SIN TAHRIR PLADS?

Tema: Status – 10 års terrorkrig

Nr. 18

15. årg.

2011

16. september

30. september

Støttepris 20 kr.

VKO dømt ude: Hvad nu? s. 2 • Der er en vej ud af krisen s. 3 • Kvinden der vil være statsminister s. 4 • Fredsfestivaler 2011 s. 6 • 25-årig sendt på sort arbejde s. 8 • Skal A-kasserne anvises? s. 10 • Selvvalgt tvang s. 11 • 'Terrorkrig' Nej! 10 år efter s. 12 • Fest for krigene s. 14 • Status: 10 års terrorkrig s. 15 • Terror og det 'pæne' højre s. 17 • Venstre, højre, neutraliseret s. 19 • Debat s. 22 • Tag skridtet! s. 23 • Frontrapporter s. 24

VKO dømt ude: Hvad nu?

KOMMUNISTISK POLITIK

Den har været 10 år, VKO-tiden, der nu endegyldigt er dømt ude. Nullernes dystre årti efter 9/11 2001 plus en lille rest, hvor danskerne kun ventede på at sige farvel til den af Fogh valgte Lars Løkke Rasmussen, som et flertal har valgt fra som statsminister.

Der er bred og generel glæde over VKO's fald. Blå blok krakelerede under valgkampen – og også faste vælgere flygtede. Nogle til Liberal Alliance, der ikke kunne hjælpe den til at fortsætte i modsætning til 2007, nogle til De radikale, der vil have de 'brede' forlig tilbage, og nogle til et af de tre socialdemokratier - S, SF og Enhedslisten. Nok til et nyt parlamentarisk flertal og en ny regering med Helle Thorning-Schmidt som statsminister.

Trods blå bloks overvældende dominans i medierne lykkes det ikke i sidste øjeblik at ændre udfaldet. VKO skulle væk!

VKO's tid har været en af de mest reaktionære perioder i den nyere Danmarkshistorie, den sorteste efter 2. verdenskrig. Den har været et tiår med krige, militarisering af samfundet, undergravning af de demokratiske rettigheder, terrorlove, ekstremt fremmedfjendske tiltag, atomisering og udlicitering af den offentlige sektor. Den endte i økonomisk krise med en brutal krisepolitik, som betales af den brede befolkning med sociale nedskæringer, efterlønslagtning og højere pensionsalder. Det har været kapitalistklassens, de riges, gyldne årti.

Det er alt det, danskerne dømmer ude med den blå blok.

Der er store forventninger til 'rød blok', et massivt ønske om forandring, et stærkt pres for en ny politik. Det er knusende sikkert, at de ikke vil blive indfriet. Thorning Schmidt-regeringen vil forlænge arbejdstiden med en ugentlig time, gennemføre afgiftsforhøjelser, som rammer den brede befolkning, og forhindre lønstigninger. Det kaldes 'fair' krisepolitik, men det er klassisk kapitalistisk politik vendt mod arbejderne og det store flertal. S/SF vil sløjfe vigtige fremskridt som 37-timers ugen, og for første gang i mere end 80 år forlænge den ugentlige arbejdstid for et i der forvejen

hårdtarbejdende folk, hvor de voksne i familierne i forvejen knokler løs.

S/SF måtte tilsammen notere en tilbagegang, selvom SF for første gang kommer i regering. Rigtig mange støtter af 'rød blok' vil ikke have dens krisepolitik, og mange er skuffet over SF's højredrejning. En væsentlig del af Enhedslistens betydelige fremgang skyldes det.

Om den kommende regering bliver en S/SF-mindretalsregering, eller om De radikale, som blev kraftigt styrket, kommer med, vides endnu ikke. Til gengæld er flertallet for VKO's efterlønslagtning og 'tilbagetrækningsreform' intakt. Alt tyder på, at den vil blive gennemført under Thorning-regeringen.

Der kommer ikke en ny politik til fordel for arbejderne, de unge eller det store flertal. Derfor anbefalede Arbejderpartiet Kommunisterne at stemme blankt, og derfor appellerer vi nu om, at Thorning Schmidt-regeringen ikke får ro til at gennemføre dens variant af en borgerlig og nyliberal krisepolitik. Vi opfordrer progressive fagforeninger, bevægelser og

organisationer, som har krævet en reelt ny politik til fra dag 1 at mobilisere til masseprotester mod alle tiltag fra den ny regerings og folketingsflertallets side til at forringe forholdene for de arbejdende og det store flertal. Det er de rige, der skal betale krisen – ikke det store flertal, som ikke har det fjerneste ansvar for den.

Der er med andre ord brug for en selvstændig platform mod den reaktionære krisepolitik, mod nyliberal EU-politik, mod krig, fremmedhad og reaktion.

APK har givet et bidrag hertil med 12 krav til en ny regering. Vi vil arbejde for at skabe den bredest mulige enhed omkring de enkelte punkter og for kravene som helhed.

Det arbejdende Danmark er for nu sluppet af med VKO. Thorning og Co. skal ikke have lov til at fortsætte, hvor Løkke slap.

Redaktionen 15. september 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 23.09.11

Der er en vej ud af krisen

Den italienske og spanske gældskrise nåede hen over sommeren samme alarmerende niveau som tidligere den græske, portugisiske, irske osv., som alle ruller videre. Da både den spanske og den italienske rente på 10-årige statsobligationer i juni hastigt var på vej op mod de 6 procent, blev det tydeligt, at ingen private investorer ønskede at sætte penge på de landes papirer.

For et år siden, i september 2010, passerede den irske statsrente de 6 procent, og efter få uger var landet blevet påduttet en såkaldt hjælpepakke med lån og sparediktater fra EU og IMF. Den afgående irske regering nåede som sin sidste svinske gerning at få vedtaget den krævede lovgivning, der omdannede den grønne ø til et gælds fængsel. Dette scenarie gentog sig i Grækenland. EU, IMF og den socialistiske regering, der ledes af Helle Thorning Schmidts partifæller, tromlede henover grækernes massive protester.

Denne sommers italienske og spanske gældskrise udløste på ny en serie panikmøder i kredsen af eurolande. Det blev vedtaget at Den Europæiske Centralbank (ECB) skulle begynde at støtteopkøbe statsobligationer for at holde renten nede, og også Kina gik på banen med støtteopkøb for at sikre egne interesser i den skrantende euro. Men eurokrisen eskalerer ufortrødent. Grækenland er stadig på vej til bankerot, og euroen har kurs mod kollaps. Beføjelserne i Europagten, traktaten, som i foråret gav EU en 'økonomisk regering', er ikke tilstrækkelige til at frelse den fælles mønt. Nu vil EU-kommissionen som et af de sidste skud i bøssen introducere euroobligationer, som skal lette presset på de mest true økonomier. Det vil medføre nye traktatændringer med øgede unionsbeføjelser, som uden videre skal trækkes ned over hovedet på befolkningerne.

G8 medlemslandet Italien har verdens tredjestørste statsgæld på astronomiske 1.843 mia. euro. Et italiensk kollaps vil uden tvivl få hele det europæiske fællesmøntprojekt til at bryde sammen og dermed også unionskonstruktionen. Fra det polske EU formandskab

nåede advarslerne nærmest det hysterriske. Den polske finansminister forudsagde (ifølge Euobserver) at et kollaps ville føre til 'krig på det europæiske kontinent'.

Fra Bruxelles blev Berlusconi-regeringen beordret til fluks at skære mere ned. Den mere end villige italienske regering har netop fået vedtaget en spareplan på 54 mia. euro. Planen rummer bl.a. nye angreb på arbejderklassens rettigheder i forbindelse med afskedigelser og fridage.

På gaden lykkedes det den italienske arbejderklasse at presse fagforeningerne til at indkalde til generalstrejke i forbindelse med førstebehandlingen den 6. september. Det udviklede sig til en militant markering, hvor fabrikker og arbejdspladser stod tomme, mens arbejdere fyldte gaderne og forenede sig med ungdommen i

massedemonstrationer mod den kapitalistiske offensiv.

Mere end en million arbejdere deltog i demonstrationer i hundredvis af byer. I mange virksomheder i metalindustrien blev strejken fulgt 100%, og flere steder blev der organiseret blokader foran virksomheder, der ikke var gået med i strejken.

Samtidig er der atter kuk med regnskabet i Grækenland. Det sker kun seks uger efter den seneste justering af den græske 'redningsplan' blev vedtaget efter store kampe og demonstrationer.

I stedet for at konkludere, at de af Tyskland, EU og IMF stillede krav er umulige at opfylde, skrues bissen yderligere på. De lån, der allerede er givet tilsagn om holdes tilbage, indtil der er leveret yderlige bortsalg og privatiseringer, som det er sket ved hvert eneste af de foregående kvartalseftersyn af den græske økonomi. Som følge af den

tomme kasse har den græske regering udsendt varsler til de statsansatte om, at næste månedsløn 'kan bliver forsinket'.

De færreste er i tvivl om, at den græske gældskrise til sidst vil ende med en decideret statsbankerot. Måske kaldet en nedskrivning eller fastfrysning af renter og afdrag, men ikke desto mindre en statsbankerot og gældssanering, hvor kreditorerne ikke kan regne med at få (alle) deres penge.

Alligevel bliver det europæiske borgerskab ved med presse citronen for at få gennemført så meget nyliberal krisepolitik som muligt, med en slet skjult trussel om, at Grækenland bliver smidt ud af euroklubben, hvis diktaterne ikke følges.

Det kan hurtigt vise sig at være tomme trusler, efterhånden som det viser sig, at hele europoprojektet at et luftkastel, som ingen nok så stærk centralistisk EU-magt kan få til at holde sammen.

Der findes noget uhyggeligt hypnotiserende ved at se en katastrofe udfolde sig; om det en tsunami der udfolder sig i al sin ødelæggende gru, Titanic efter mødet med sit isbjerg, bombemaskinerne på himlen, eller den økonomiske krise, der igen breder sig fra fabrik til fabrik.

De, der rammes direkte, når sjældent at opdage, hvad der sker, førend arbejde og hjem er forsvundet ligeså pludseligt som et dansk efterårssolstrefj.

Men der findes én kendt vej imod paralysering af valgflæsk, reformsnak og konkurser, og det er at gå til kamp. Selvom demonstrationer og strejker ikke er *in* her i Danmark, og slet ikke i den kgl. socialdemokratiske fagbevægelse.

Men man kan uden anstrengelse høre den glade larm kalde fra demonstranter i gaderne fra Tunesien og Ægypten over Grækenland til Italien. De nærmer sig. Arbejdere og studerende, kvinder og mænd, unge som ældre, og alle nationaliteter. Sammen i samme kamp mod krisepolitikken.

Vi skal også være med og feje magt og afmagt til side. *fsk*

Kvinden der vil være statsminister i Danmark

Efter en stærkt eksponeret valgkamp og 6 år som partileder står én ting klart: Helle Thorning Schmidt vil rigtig gerne være statsminister i Danmark. Nu bliver hun det

Helle Thornings bedste argument mod Lars Løkke Rasmussen under valgkampen har hun slynget i ansigtet på ham, når han anstrengte sig for at forklare, hvorfor danskerne kan have tillid til, at VKO kan føre Danmark frem og gennem krisen:

"Lars – I har haft 10 år – og det virkede ikke!" - med næsten samme ordvalg uden variation igen og igen.

Det er en tung pointe, for den er ladet med sandhed: VKO-regeringen har på 10 år gjort Danmark til et ringere sted at leve; dens politik har været en fiasko på stort set alle felter, hvis man anlægger kriterier som 'social fremgang', 'større velfærd', 'større tryghed' osv. som bedømmelseskriterier.

Og det er en pointe, der spiller på den udbredte følelse blandt danskerne af, at det er tid til forandring, at der skal noget nyt til. Makkerparret Thorning og Søvnald er stået frem som en Obama-kopi med budskabet om forandring, der sikrede den sorte amerikanske præsidentkandidat billetten til Det hvide Hus: "Fair forandring" hed deres udspil til en fælles politik; den er vist senere kommet til at hedde 'Fair løsning'.

Det er til gengæld stadig trods dette udspil og mange valgløfter senere stadig temmelig uklart, hvad det er for en politik, en Thorning Schmidt-regering i sidste ende vil føre. Vil det også være en Obama, hvor den stærkt kritiserede og upopulære forgængers politik faktisk føres videre uanset løfterne?

En ting er til gengæld sikker om den socialdemokratiske leder. Den 44-årige cand.scient.pol., der uddannede sig til at blive professionel politiker og siden 2005 har stået i spidsen for S vil utroligt gerne være statsminister i Danmark som den første kvinde på posten.

Det bliver hun nu.

Virkelig forandring? En ny politik?

Der er store forhåbninger om reelle politiske forandringer med en S/SF-regering, der evt. også vil omfatte Merete Vestagers Radikale, mens Enhedslisten med stærkt styrket opbakning vil træde ud af sin rolle som parlamentarisk 'vagthund' og blive et støtteparti for S/SF – for 'at holde dem fast på løfterne og trække dem til venstre'.

Helle Thorning-Schmidt gør til gengæld ikke nogen pointe ud af Socialdemokratiets egne meriter gennem næsten 10 frustrerede år som leder af 'oppositionen' til først Anders Fogh-Rasmussens VKO og senere Lars Løkkes, da han måtte overtage den vingskudte regeringskoalition, da Fogh søgte asyl i NATO-hovedkvarteret.

Det nævnes uhyre sjældent, at mere end 80 pct. af folketingets lovgivning er i rollen som ekspeditionskontor for beslutninger og direktiver fra EU. Det glemmes lige så stille, at S har været deltager i de fleste betydningsfulde nedskæringsforlig i hele VKO-perioden – og at Thorning Schmidts 'svende-stykke' som forligspolitiker pensionsforliget i 2006, der hævdede folkepensionsalderen fra 65 til 67 år, efterlønsalderen fra 60 til 62 og reelt udfasede ordningen, så den er ved at forsvinde af sig selv – og de store armbevægelser om at nu skal efterlønnen reddes kommer fem år for sent.

Det har været kropumuligt at få S/SF under valgkampen til at forpligte sig til at rulle de upopulære love og politikker

tilbage, som VK-regeringerne har gennemført - fra halveringen af dagpengeperioden, udemokratiske terrorlove og lømmelpakker til Europas mest inhumane flygtninge- og indvandrerpolitik, dikteret af Dansk Folkeparti og ivrigt bifaldet af de øvrige.

Det højeste S/SF kan svinge sig op til er at ville annullere de nye nedskæringslove og initiativer, VKO har varslet – bortset fra 'tilbagetrækningsreformen', der slagter den sidste rest efterløn og vil fjerne alt liv efter arbejdslivet.

S/SF vil heller ikke sende den Europagt til folkeafstemning, som Danmark i foråret 2011 blev spundet ind i. Og S/SF har stadig en fjernelse af de danske EU-forbehold på programmet sammen med VK og R. Indbefattet at Danmark skal indtræde i euroland og lade kronen afløse af euro'en. Hverken S/SF eller R vil respektere danskernes kloge valg, der to gange har afvist den fælles mønt. Det vil ikke blive fra den kant, der vil lyde et: - *Vi tog fejl!*

Rig, fattig og Marx: Hvad er det?

Helle Thorning-Schmidt er et produkt af de nye euro-socialdemokratier, som udvikledes med Tony Blairs *New Labour* som model. Det vil sige partier baseret på den EU-traktatfæstede nyliberalisme som ideologi og praksis, med en social fernis – socialliberale partier.

De er tilhængere af markedsøkonomi, imperialistiske krige og den kapitalistiske ordning af den offentlige sektor – New Public Management.

Politisk har de lagt sig så tæt på og overtaget så mange af de åbent borgerlige partiers grundsætninger og politikker, at det er svært at kende forskel. Derfor kan ikke bare Dansk Folkeparti påstå at det er et arbejderparti – også Venstre kan erklære sig som et 'moderne arbejderparti'.

Det kan undertiden være vanskeligt at se forskel – og Thorning Schmidt og S har også svært ved at forklare og erklære sig selv som arbejderparti. Selvom det har hjulpet at båndene til LO og fagtoppen er blevet kraftigt styrkede i de seneste år. Men er S og SF arbejderpartier, så er de *borgerlige arbejderpartier*.

Karl Marx er langt, langt væk – meget død og genbegravet – selvom den nuværende økonomiske verdenskrise har givet hans kapitalismeanalyser fornyet aktualitet selv hos borgerlige økonomer.

At Helle Thorning Schmidt ikke har den fjerneste forestilling om marxisme og skønmaler kapitalismen kom pudsig til udtryk under valgkampen. I et interview med Clement Kjærsgård sagde hun:

- De rige må meget gerne blive rigere. Jeg har ikke et problem med, at de rige bliver rigere, men jeg har et problem med, at vi i dag har for mange, der er fattige.

Rigdom og fattigdom har ingen sammenhæng med hinanden, mener Thorning Schmidt. De super rige kan blive rigere, bare den værste fattigdom kan afhjælpes. Det vil den bare aldrig blive af nyliberal kapitalistisk politik. Danmarks kommende statsminister kunne passende sætte sig ind i Friedrich Engels' fremstilling af Marx' opfattelse af disse forhold:

"Således går det til, at maskinerne, for at bruge Marx' ord, bliver kapitalens kraftigste krigsredskab mod arbejderklassen, at arbejdsmidlerne til staidighed slår eksistensmidlerne ud af hånden på arbejderen, at arbejderens eget produkt forvandler sig til et redskab til undertrykkelse af arbejderen. Således går det til, at (...) maskinerne, det vældigste middel til arbejdstidens forkortelse, slår om til at blive det ufejlbareligste middel til at forvandle al arbejderens og hans families levetid til disponibel arbejdstid til udnyttelse af kapitalen: således går det til, at den enes overbebyrdelse med arbejde bliver forudsætningen for den andens arbejdsløshed, og at storindustrien, som jager kloden rundt efter nye forbrugere, hjemme indskrænker massernes forbrug til et sulteminimum og således undergraver sit eget indre marked."

Måske Helle Thorning Schmidt ikke kan fatte det. Det kan de mere end hundredtusinde, hvis arbejdspladser er nedlagt og flyttet til udlandet under den nuværende krise, med garanti godt!

At stemme blankt: En aktiv politisk handling

**Arbejderpartiet
Kommunisterne APK
anbefalede at stemme
blankt ved folketingsvalget
for at markere en protest
mod, at der ikke er et
alternativ til de to blokke**

- Hvis man hverken vil have blå blok eller 'rød' blok og mener, at der findes en bedre vej for Danmark end blokkene tilbyder, er der ikke andre muligheder ved dette valg end at stemme blankt, sagde Troels Riis Larsen, talsmand for APK, op til valget. Han fortsatte:

- Dermed markerer man en politisk holdning og et klart valg. At stemme blankt er traditionelt måden at gøre det på, også i internationalt perspektiv.

- Da samtlige opstillede partier indgår i den ene eller anden blok, vil enhver stemme på et af partierne tilfalde en af blokkene.

APK kan hverken støtte blå bloks vej gennem krisen i form af sociale nedskæringer eller 'rød' bloks fair løsning med 1 time mere om ugen. APK kan heller ikke støtte EU's nyliberale politik eller Danmarks deltagelse i USA's og NATOs krige.

APK har opstillet 12 krav til den ny regering og vil arbejde for at disse krav, som deles af en stor del af danskerne, bliver synlige og manifesterer sig uden for Christiansborg.

Blanke stemmer

Ved folketingsvalg regnes en blank stemme for ugyldig ifølge §69 i *Bekendtgørelse af lov om valg til Folketinget* (27. juni 2004). Blanke stemmer tælles og opgøres normalt adskilt fra de øvrige ugyldige stemmer.

I mange tilfælde udtrykker ugyldige stemmer også en politisk handling – f.eks. ved at der skrives en kommentar på stemmesedlen.

Der afgives ved alle folketingsvalg en stribe proteststemmer i form af blanke eller påskrevne stemmesedler.

Ved et enkelt folketingsvalg og en folkeafstemning har der været ført Stemm blankt-kampagner. Det ene var modstandsbevægelsens opfordring til at stemme blankt i 1943. Det andet var ved afstemningen om tronfølge-loven 7. juni 2009, hvor 5,2 pct. stemte blankt.

Ved de første valg til EU-parlamentet opfordrede EU-modstanderorganisationer i Danmark til boykot af valget for ikke at give afstemningen legitimitet.

I engelsk wikipedia defineres en blank stemme som en proteststemme:

"En proteststemme (også betegnet som en blank stemme eller hvid stemme) er en stemme afgivet ved et valg, som skal vise stemmeafgiverens utilfredshed med valget af kandidater eller med det gældende politiske system..."

Sammen med at undlade valgdeltagelse, simpelthen ved ikke at stemme, betragtes proteststemmer ofte som et klart tegn på mangelen på folkelig legitimitet og rodfasthed for det repræsentative demokrati, da lav valgdeltagelse truer hele valgsystemets troværdighed.

Hvis proteststemmen tager form af en blank stemme kan den indgå eller ikke indgå i de endelige resultater, afhængigt af valgreglerne."

Ved de spanske lokalvalg i maj 2011 opfordrede protestbevægelsen mod nedskæringer, der aktionerede over hele landet, til at stemme blankt. Mere end 500.000 spaniere fulgte opfordringen – eller 2,54 pct. af alle stemmer. Det var det største antal blanke stemmer nogensinde.

Århus Fredsfestival 2011: Status på terrorkrigen

Både i København og Århus blev 10-års-dagen for starten på 'terrorkrigen' markeret med vellykkede fredsfestivaler

Der blev for første gang afholdt fredsfestival i Århus den 9. september op til årsdagen for starten på 'krigen mod terror'. Temaet var 10 år med terrorkrig - og debatten gik livligt omkring emner som: Årsager og kræfter bag krigen, hvem er ven og hvem er fjende. Hvem kan vi som fredselskende mennesker alliere os med?

I panelet lagde **Kristian Dalgaard**,

som repræsentant for 'Stop Terrorkrigen' ud med et rids over den politiske udvikling i de 10 år, der er gået efter den 11. september 2001 – en periode med 3 store krige, men også med en fredsbevægelse der i perioder har været stor og imponerende.

Det er en periode, hvor også overvågning og vold på gadeplan fra politiet er eskaleret. Ved demonstrationer filmes alle deltagere konsekvent. I perioden er der vedtaget 2 terrorpakker plus 'lømmelpakken' op til klimatopmødet.

Samfundet er blevet militariseret, f. eks. med den store fokus på soldaterne som helte, flagdag for de faldne osv. Når Danmark går i krig gør de danske medier det også.

Kristian kunne også fortælle, at han netop har besøgt Tunesien og han kunne hilse og sige, at selvom man i dag lever i en form for undtagelsestilstand, var der absolut ingen her der efterlyste NATOs tilstedeværelse.

Bliv aktiv for fred!

**Udtalelse fra Århus Fredsfestival 2011
9. september 2011**

Den 11. september for 10 år siden oplevede verden terrorangrebet på World Trade Center i USA. For præsident Bush blev dette angreb signal til 'krigen mod terror' hvor USA satte sig i spidsen for en aggressiv krigsalliance. Først blev Afghanistan angrebet, siden Irak. I dag føres også krig mod Libyen under påskuddet 'forsvar for civilbefolkningen'.

Fra første dag har Danmark hægtet sig på denne krigsførende alliance og står i dag med i forreste række når der kastes bomber og spredes død og ødelæggelse. Vores erhvervsliv står også gerne med når rovet fordeles. Som nation er vi med - ikke som de 'frelserne' og 'forkæmpere for demokrati' eller 'beskyttere af civilbefolkningen' som det officielt kaldes - men som et lille land der tilknyttet supermagtsalliancerne NATO og EU fører kolonikrig. Danmark er med i kampen om råstoffer og markeder og man skyr ikke nogen midler i denne kamp.

Som en del af spillet piskes falske modsætninger op. I dag er det ikke jøderne der får skylden for alt ondt, men muslimerne. Både det ekstreme højre og de 'pæne' højrekræfter arbej-

der i denne retning. Den undertrykkende terrorlovgivning er endnu en faktor i krigsspillet, en lovgivning der er vedtaget for at sætte en stopper for protest og solidaritet.

Aggressionskrige er en forbrydelse imod menneskeheden og som almindelige mennesker har vi absolut ingen interesse i krig eller falske modsætninger – men det er ikke os der bliver spurgt.

Som krigsførende nation står vi lige foran et folketingsvalg – men dette livsvigtige spørgsmål holdes helt ude af valgkampen.

Modsætningerne i verden er skærpede og faren for nye krige konstant til stede, aldrig har der været mere brug for en stærk og livskraftig fredsbevægelse.

Uanset hvilken regering vi får efter valget må vi kræve stop for dansk deltagelse i angrebskrig.

**Stop krigen og besættelserne i
Afghanistan, Irak og Libyen,
stop 'krigen mod terror'.**

Bliv aktiv for fred!

Carsten Andersen fra 'Århus mod Krig og Terror' talte om nødvendigheden af at give 'et andet svar' end krig. Vi har i de sidste 10 år levet i en atmosfære af frygt og krig, følelser der er nødvendige for at få almindelige mennesker til overhovedet at acceptere at deres land går i krig.

Det var en af Carstens pointer, at vi med højreterroreren i Norge har set, hvordan denne forbrydelse har fået nordmændene til at reagere på en mere civiliseret måde, hvor man diskuterer sammenhængen mellem dæmonisering og had og de der fører disse synspunkter ud i livet i praksis gennem højreextremistisk terror. Organisationen ORG arbejder kynisk beregnende og taler om at slå til med vold, når 'tiden er inde'.

Kaj Rudi Rasmussen fra 'Initiativet for fred i Libyen' tog spørgsmålet op om klassekræfterne bag krigen i imperialismens tidsalder. Der kæmpes blandt imperialistmagterne om verdensherredømmet. USA er i dag stadig verdens stærkeste supermagt. Som følge deraf også vores hovedfjende i kampen for fred.

Han pointerede at vi fremover må

lægge alle partitaktiske hensyn til side, holde os til sagen, blive mange flere og skabe en stærk bevægelse for fred, og at dette i høj grad også er en vigtig kamp for medlemmer og tillidsfolk i fagforeningerne.

Efter indlæggene havde vi en fin debat, hvor situationen i verden, taktik, strategi, alliancer og meget andet blev taget op. Også valgkampen, hvor Danmarks deltagelse i krig, bliver helt fortiet.

Alle havde som udgangspunkt, at vi vil have en stærk fredsbevægelse. Vi har allerede mange erfaringer at bygge på 'når den næste krig kommer'. Fredsdemonstrationer bør samle virkelig bredt, men samtidig bør vi have frihed til at sige vores mening. Bredden skal ikke bruges som en mundkurv.

Et andet tema var 'Hvem tjener på krigen'. Der var enighed om at en dansk virksomhed som A.P. Møller er et klassisk eksempel på danskere, der profiterer på krigen, mens den almindelige dansker betaler med nedskåret velfærd.

Blandt andre pointer fra debatten: Den massive krigspropaganda, skabelse af fjendebilleder osv giver også den tanke at magthaverne virkelig frygter deres generelt fredelige befolkninger, når de bruger så mange ressourcer på løgnene. De er virkelig bange for, at man en dag nægter at gå i krig, nægter at bruge penge på jagerfly.

Udviklingen kan gå hurtigt, det så vi i det nordafrikanske oprør. Og trods mediernes massive propaganda lykkes det faktisk ikke at undertrykke andre synspunkter fuldstændigt – både sociale oprør og antikrigsprotester vokser sig pludseligt store.

Dette var blot et udpluk fra debatten. Alt i alt gav fredsfestivalen en rigtig positiv fornemmelse af, at fredsbevægelsen i Århus er på vej frem og vil kunne skabe en god enhed fremover.

Udover debatten var der plakatudstillinger af bl.a. historiske fredsplakater, udstilling fra Demos, satiretegninger af Carlos Latuff og materialer fra diverse solidaritets- og fredsorganisationer.

Festivalen blev flot livet op af musik fra Rolf Heitmann, Jacob Hogrebe og Thomas Schaffalitzky.

-tso

FredsGrisen 2011 til klimaaktivisterne Tannie Nyboe og Stine Gry

Det blev de to klimaaktivister Stine og Tannie, der blev årets modtagere af fredsprisen FredsGrisen. Den blev uddelt på Fredsfestival 2011, der afholdtes på Karens Minde i Sydhavnen i København lørdag den 10. september.

Med prisen følger 6000 kr. som et bidrag til omkostningerne ved deres retssager.

I juni 2011 dømte højesteret Stine og Tannie ubetinget fængsel i 2 måneder samt to måneders betinget (med en prøvetid på et år).

De er dømt for deres deltagelse i en fredelig civil ulydighedsaktion 'Reclaim Power - Pushing for Climate Justice' under klimatopmødet i Køben-

Foto: Mette Kramer Kristensen
havn den 16. december 2009.

Som det hed i begrundelsen for tildelingen af FredsGrisen, blev de to klimaaktivister af statsmagten stillet til ansvar for en hel bevægelse. Svaret må være, at vi står samlet til ansvar!

Fredsfestival 2011 København Utøy, fascisme og knægtelse af politisk protest

*Fredsfestival 2011 i
Karens Minde, København:
Igen en succes for
enhedsarbejdet*

Fredsfestivalen i Sydhavnen, der i år fandt sted den 10. september, er efterhånden blevet et samlingspunkt for de progressive kræfter af mange afskygninger, som går sammen om et fælles fremstød mod krig, reaktion og fascisme. Igen i år var den velbesøgt og en succes trods heftig konkurrence fra diverse valgaktioner.

Som sædvanlig var der en lang række seminarer og arbejdsgrupper, der tog en stribe relevante temaer for antikrigsbevægelsen og den antifascistiske bevægelse op – fra seminaret om NATO til 10 års terrorkrig og et seminar om den fremvoksende fare fra det ekstreme højre.

Terrorlovgivning og undertrykkelsen af den politiske protest var en rød tråd, der blev yderligere understreget af, at de uretfærdigt dømte klimaaktivister Stine Gry og Tannie Nyboe modtog

FredsGrisen – og af at Anton Nielsen, formand for Horsørød-Stutthof-foreningen deltog i fascisme-debatten sammen med Maria Halvorsen (KPml, Norge) og Ebbe Klausen, formand for Folkebevægelsen mod Nazisme.

Maria Halvorsen berettede om massakren på Utøy og sammenhængen mellem terroristen og det upåagtede ekstreme højre.

Anton Nielsen (72) repræsenterer den gamle forening af modstandsfolk, der dømtes som 'terrorister' under den tyske besættelse. Den 4. oktober skal han stille til afsoning af en grotesk dom på 2 måneders fængsel netop i Horsørød, hvor modstandsfolkene blev interneret. Anton Nielsen er dømt for støtte til den palæstinensiske modstandsorganisation PFLP og colombianske FARC, der er på EU's og USA's terrorlister.

De tre paneldeltagere var enige om nødvendigheden af et forbud mod nazistiske og fascistiske organisationer og propaganda. Mødet vedtog en vigtig udtalelse som et grundlag for en fælles kamp mod det ekstreme højre.

Se udtalelsen på næste side

Modstanden mod fascismen i alle dens former må styrkes og samles

Udtalelse fra debatmødet Modstand mod Krig og Fascisme, afholdt på Fredsfestival 2011, den 10. september på Karens Minde i København.

I de seneste år er der sket en omfattende begrænsning af de demokratiske rettigheder i Danmark: Terrorlovgivning med lømmelpakke og klimafængsel, nedsat kriminel lavalder til 14 år, isolationsfængsel og kriminalisering af solidaritet med befrielsesbevægelser og fremmedfjendtlig lovgivning. Danmark har tilsluttet sig "Bush-doktrinen" som er i strid med al international lov, og Danmark har deltaget i USA-ledede, "forebyggende" angrebskrige om ressourcernes fordeling gennem ti år.

Samfundet er på vej mod højre, i Danmark og i resten af Europa: Fascismen er igen på færde og den viser sig mange steder, på de bonede gulve i Pentagon, NATO og EU, og i regeringskontorerne på Christiansborg.

Angrebet på World Trade Center i New York blev benzinen på bålet, der kunne opflamme frygten for terror og legitimere invasioner og krige mod Afghanistan, Irak og Libyen. Ideologien om civilisationernes kamp og muslimers påståede mål om verdensherredømme fik kronede dage. Muslimhetzen kunne sætte navn på fjenden, men blev også årsag til en blodig massakre på Utøya.

I demokratiets navn sættes demokratiet ud af kraft og grundlaget for en politistat er lagt med terrorlovgivning efter amerikansk forbillede.

Fredelige forsamlinger, der forlanger menneskehedens vitale interesser sat på dagsordenen - En verden til at leve i, en verden uden krige, arbejde og et sted at være, retten til selvbestemmelse - de angribes af svært bevæbnet politi og anklages for terrorisme.

Den danske regering udleverer mennesker til forfølgelse og tortur, hemmeligholder beviser, straffer, indespærre og mistænkeliggør ikke

alene kriminelle, men også politiske modstandere, uønskede politiske flygtninge og religiøse og etniske minoriteter.

Det er nødvendigt at modstanden mod fascismen i alle dens former styrkes og samles

Danmark må aktivt bekæmpe racisme og nazisme, samt ideologien om civilisationernes kamp; reaktionære ekstremister baner vejen for fascismen og nazisme. Det er en fare, der må tages alvorligt.

Terrorlovgivningen må trækkes tilbage. Domme uden beviser, politiets selvkontrol, ukontrolleret overvågning, hemmelige vidner og anklager uden dokumentation hører ingen steder hjemme i en retsstat. Den anklagede må behandles som uskyldig til andet er bevist. Fængsling af børn og lange isolationsfængslinger må ophøre.

Terrorlisterne skal afskaffes. Geneve-erklæringen fra 1987 om terrorisme giver ret til at støtte frihedsbevægelser og FN's generalforsamling har anerkendt at folk, der kæmper mod koloniherrredømme, fremmed besættelse eller racistiske regimer i udøvelsen af deres ret til selvbestemmelse, har ret til at bruge magt indenfor rammerne af international humanitær lov.

Racismen i behandlingen af indvandrere og flygtninge må afskaffes. Afgørelser fra udlændingetjeneste skal kunne ankes. Asyllejrene lukkes op. Danskere skal frit kunne vælge ægtefæller og bo i Danmark. Familier skal have ret til at bo sammen. Udvisninger må ophøre.

Vi opfordrer medier, presse, journalister, debattører, forfattere, fredsgupper og demokratiske danske politikere til at være opmærksomme på og afsløre den farlige fascistoide retorik i dagligdagen.

**Når uret bliver ret
- bliver modstand en pligt!**

At være ung og arbejdsløs er at være i stormvejr, KP har mødt Daniel (25)

Modsæt orkanerne, der rammer USA's østkyst med jævne mellemrum, bliver der ikke sat navne på det uvejr, der tordner ned over den arbejdende danske ungdom. "Irene" og "Kathrine" er mange tusinde kilometer væk fra de unges virkelighed; men arbejdsløsheden og truslen om arbejdsløshed er faktorer, man har tæt på kroppen.

For alt for mange er det arbejdsløse liv en partner, man følges med som sin overfrakke. Det såkaldt "ledige" liv - hvilket smager af den rene frihed - følger med én ned under dynen; men har i modsætning til kæresten ikke forladt én om morgenen.

I modsætning til de meteorologiske fænomener er der i arbejdsløsheden ikke noget "øje" med et øjeblik ro og uforstyrrelighed. Man jages af myndigheder, jobcentre, a-kasser med et kølvand af nedværdigelse og ydmygelse.

Arbejdsløshedens orkan samler ikke sin styrke over de varme strømme i Atlanterhavet, men i den kaotiske kapitalistiske økonomi og skaber en slipvind af nød og elendighed - i særdeleshed blandt ungdommen. Tempoet er desværre i acceleration.

Indenfor de seneste 3 måneder er antallet af unge i arbejde faldet med 7.000. Siden finanskrisen brød ud i 2008 er beskæftigelsen blandt 15-29-årige faldet med 82.500, hvilket bringer niveauet helt tilbage til 1993. Nogle af de unge arbejdsløse i dag var end ikke født den gang. Stigningen i den danske ungedighed sammenlignes med det bankerotte Grækenland og fallitruede Spanien.

Det er netop ungdommen, der betaler den største pris. Efter afsluttet folkeskole, Teknisk skole eller højere læreanstalt begynder livet med et arbejde. Man har i mange år drømt om at virke i samfundet, - blive bekræftet: Jeg dur - jeg medvirker til samfundets oprettholdelse. Det kaster en løn af sig, som er det vigtigste afsæt for at kunne frigøre sig fra forældrenes almisser. Egen bopæl og en mulig fremtidig familie er

Fra dagens Danmark

25-årig sendt i sort arbejde anerkendt af jobcenter

inden for rækkevidde. Det er ikke urimelige mål at sætte sig som ung. Det er tilmed for samfundet en nødvendighed – og alligevel er økonomien ved at spænde ben for vores egen reproduktion.

Kommunistisk Politik har truffet Daniel Rolff Rasmussen (25 år), som gennem en årrække har smagt ledighedens "frie pisk". Daniel blev uddannet som murer for ca. 4 år siden. I nogle år vekslede han - som sædvane er i byggebranchen - mellem forskellige arbejdspladser. I forbindelse med finanskrisen blev han arbejdsløs:

- *Det var noget af en nyser. Det var ligegyldigt, hvilket firma jeg henvendte mig. Alle steder løb jeg panden mod muren, fortæller Daniel.*

Efter nogle måneders arbejdsløshed fandt han en praktikplads i samme branche men et andet fag:

- *Tiden jeg gik arbejdsløs var en pine. Jeg havde ikke noget at stå op til. Jeg havde ikke taget en uddannelse som murer for at "klø røv". Desuden havde jeg jo købt en andelslejlighed, så jeg havde brug for en indtægt, der kunne betale rudekuverterne.*

Praktikpladsen kastede kun dagpenge af sig og var begrænset til 3 måneder:

- *Så var jeg på den igen. Der var vel næppe den murermester på Amager, som jeg ikke kontaktede, men igen uden held.*

Da Jobcentret begyndte at puste Daniel lige lovlig voldsomt i nakken med ideer om uduelige jobsøgningskurser, der blandt har til formål at lære arbejdsløse at stå op om morgenen, blev Daniel nærmest panisk. Det lykkedes ham at skaffe sig en plads med løntilskud og denne gang indenfor hans fag:

- *Murerfirmaet RTH-Byg kunne bruge en murer med løntilskud. Jeg meddelte Jobcentret situationen og fik grønt lys til at starte. Humøret var højt. Jeg var i gang igen. Det betød mindre, at jeg ikke fik tariffen.*

Tariffen var ikke det eneste Daniel måtte undvære. Han fik ingen lønsedler, og til sidst forsvandt lønnen også:

- *Min fagforening 3F Bygge, Jord og*

Daniel Rolff Rasmussen blev fyret fra RTH-Byg efter fire måneder. Han nåede at blive snydt for 36.279 kroner i løn, inden han stoppede i aktivering

Miljø krævede så firmaet konkurs. Det viste sig, at firmaet allerede var gået konkurs i 2005. Jeg følte virkelig tæppet blev revet væk under mig.

Daniel havde handlet i god tro, og det var Jobcentrets forpligtelse at sikre sig at forholdene er i orden. Det er dog langt fra altid, de gør det, selvom det let kan cleares i CVR-registret. Advarselslamperne burde så have blinket, da RTH-Byg ikke hævdede løntilskuddet; men tilsynet med dette ligger i en særlig afdeling, - kaldet "ydelsesservice", hvor der tilsyneladende ikke er en procedure, der sikrer disse oplysninger videregives til relevante i Jobcentret. Der ringede heller ingen klokker over, Daniel ingen ansættelseskontrakt fik.

- *I realiteten arbejdede jeg jo "sort", når jeg ingen lønsedler fik. Det er jo strafbart, og jeg fik godt nok kolde fødder. Jeg fatter ikke, hvordan Jobcentret kunne lade det ske.*

Lederen af a-kassen i 3F Bygge, Jord og Miljø, Søren Andersen, er overhovedet ikke chokeret, men harm:

- *Det er jo ikke første gang, vi ser sådan nogle tumpe-historier. Det er nærmest blevet en fabrik at få folk ud i løntilskud og praktik. Jeg synes, man har alt for travlt med at skaffe arbejdsgiverne gratis arbejdskraft uden at kontrollere noget som helst. Det er helt urimeligt for vores medlemmer, siger Søren Andersen til Fagbladet.*

Daniel Rolff Rasmussen blev fyret fra RTH-Byg efter fire måneder. Han nåede at blive snydt for 36.279 kroner i løn, inden han stoppede i aktivering.

Nu slås Lønmodtagernes Garanti-fond og Jobcenter København om, hvem der skal betale den løn, som Daniel aldrig fik.

For tiden har han fast arbejde til overenskomstmæssig løn – og med lønsedler!

- *Det stiller jo tingene betydeligt bedre. Jeg har nu haft arbejde i omkring 5 måneder. Udover den forbedrede økonomiske situation er jeg på vej til at generhverve min fulde dagpenget. Det er nok så vigtigt, efter VK har skåret perioden ned til 2 år.*

Hvordan ser du så på fremtiden?

- *Byggeriet er en hård branche, som også er meget sæsonbetonet. Jeg frygter selvfølgelig, at jeg ryger ud i vinterhalvåret. Jeg er lige ved at sige, at hvis jeg bare kommer tilbage igen til foråret, så er jeg glad; men jeg vil også gerne virke i de kolde måneder.*

- *Jeg har jo også brug for pengene, idet arbejdsløshedsperioden og køb af andelslejlighed gjorde mig afhængig af bankens velvilje, så der er også en gæld, der skal bankes af. Der forslår erstatningen ikke; men jeg er glad for fagforeningens og a-kassens hjælp.*

- *Selvfolgelig håber jeg på lysere tider; men for øjeblikket ser det sort ud. Jeg frygter de mørke skyer, for det er som regel altid den sidst antagne og yngstemanden, der ryger først.*

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Skal a-kasserne overtage anvisningen?

Dansk EL-Forbund er kommet med et bemærkelsesværdigt forslag: Lad a-kasserne overtage jobformidlingen og kun mod betaling, når arbejdsløse skaffes arbejde!

Tyg lige på den. Det gælder også en eventuel regering bestående af "Rød" blok. Er "Rød" blok villig til at gøre op med princippet om de mange kommunale jobcentre og private aktører, der i mange år har hærget og forfulgt de arbejdsløse med mistænkeliggørelse, ydmygelse og nedværdigelse?

Næppe. Socialdemokraterne, SF og De Radikale lider af samme tvangstanke som Blå blok – dog uden at proklamere det: De arbejdsløse er nogle nasere, som vi helst ville være foruden. Derfor har socialdemokratiske regeringer i de sidste 35 år forringet forholdene for de arbejdsløse, reduceret værdien af dagpengene, strammet kravene til dagpengene og skåret i dagpengeperioden.

90'ernes Nyrup-regering indskrænkede dagpengeperioden fra 7 år til 4, ligesom den fjernede genoptjeningsretten ved støttet arbejde. To voldsomme anslag mod de arbejdsløse, som kastede tusinder fra dagpengesystemet over på kontanthjælp. Der skulle et brudt løfte og et angreb på efterlønsordningen til, før

Du kommer på spanden ved uforskyldt arbejdsløshed

HØJERE DAGPENGE NU!

arbejderklassen fik skovlen under demagogen.

Tikkende katastrofe

Det blev desværre langt fra bedre med VK-regeringen, der nu med reduktionen af dagperioden til 2 år igen truer titusinder med kontanthjælp eller for manges vedkommende: Ægtefællens underhold.

Katastrofen udløses pr. 1.7. næste år. Der er altså mindre end et år til, hvor 38.500 familier rammes af udstødning af dagpengesystemet og risikerer at gå fallit. Mange må gå fra hus og hjem, fordi de havde bundet økonomien op på, at de minimum havde dagpengene at læne sig op ad. For de familier, der må gå fra ejer eller andelsbolig bliver

mange ramt af en sand katastrofe, da de i forvejen er teknisk insolvente: Deres nye tilværelse kan starte med en megagæld.

Enkelte har måske forhåbninger til, at "Rød" blok vil rulle angrebene tilbage. Mange er af den opfattelse, at hvis S-SF & Enhedslisten havde et "rødt" flertal, ville de uafhængigt af De Radikale trække Løkkes og Hjort Frederiksens angreb tilbage og genindføre minimum 4 års dagpengeter:

In your dreams!

Vi kan diskutere, hvorvidt det er drøm eller mareridt; men kendsgerningen er, at S og SF har deres egen selvstændige politik på området – uafhængigt af De Radikales standpunkter, som jo i givet fald kan dryppe lidt mere malurt i bægeret.

S og SF melder ud:

- Vi (S og SF, red.) er nødt til at samle disse mennesker op, når et kæmpestort antal mennesker mister deres dagpenge og indkomst. Det skaber utrolig stor utryghed, siger Socialdemokraternes politiske ordfører Henrik Sass Larsen om næste års udstødning.

Mirakelkuren består i at indføre et såkaldt opsamlingsår, hvorfor afgrunden udskydes til den 1. juli 2013. I dette år vil S og SF opkvalificere de ledige med kurser, uddannelse, en måneds jobsøgning, hvorefter den arbejdsløse har ret og pligt til et støttet job med løntilskud.

Man kan blot ikke genoptjene sin dagpengeter med nogle af disse aktiviteter. Det fratog Nyrup-regeringen de arbejdsløse. *Remember!*

Med andre ord, så har forslaget samme virkning, som når man en kold januardag forsøger at få varmen ved at pisse i bukserne: Det luner kortvarigt; men så kommer problemerne frygteligt tilbage.

S og SF holder de truede udstødte inde i systemet i et yderligere år, hvorefter snebolden har samlet endnu mere 'masse' i form af de tilkomne arbejdsløse, hvorfor udstødningen kun bliver så meget kraftigere i sommeren 2013.

Det korte af det lange er, at forslaget dels tager sit afsæt i en mistillid til de arbejdsløse samt en omsorg for finanskapitalen, hvis selvskabte spekulations-

50.000 arbejdede gratis sidste år

Arbejdsløse sendes i praktik flere gange. Virksomhedspraktik er ved at udvikle sig til samme mareridt som aktiveringscirkus, mener LO.

Sidste år arbejdede over 50.000 ledige gratis under praktik på en offentlig eller privat arbejdsplads. Og af dem havde 7600 - eller 15 procent - været i virksomhedspraktik mere end en gang.

Det viser en endnu ikke offentliggjort rapport fra LO, skriver dr.dk

Næstformand i LO, Lizette Risgaard, frygter, at mange ledige ender i en ubrugelig praktik, når de hellere

skulle efteruddannes.

Problemer er, at regeringen fra januar ændrede de økonomiske regler for aktivering, mener hun.

- Nu kan kommunerne tjener flere penge hjem ved at sende folk i virksomhedspraktik, og det duer ikke. Virksomhedspraktik er ved at udvikle sig til samme mareridt som aktiveringscirkus, hvor de arbejdsløse koster rundt fra den ene praktik til den anden, og hvor de arbejder gratis for virksomhederne uden udsigt til fast job, siger Lizette Risgaard til dr.dk.

(brink)

krise har fået den kapitalistiske økonomi til at vakle. S og SF vakler ikke, når det drejer sig om, hvor de vil vise deres omsorg.

Rigtig gode intentioner

Der er med andre ord ikke den mindste grund til at nære illusioner om ”Rød” bloks sympatier eller antisympatier.

Derfor vil – desværre - Elektrikerforbundets forslag parlamentarisk lide skibbrud på forkant.

Forslaget indeholder nemlig den rigtig gode intention, at det på mange måder vil imødekomme masser af arbejdsløses behov og indbyrdes solidaritet. Det er nemlig a-kasserne, der kender og respekterer det enkelte medlem og hans eller hendes kvalifikationer. Det er a-kasserne, der har de bedste kontakter på virksomhederne, og det er a-kasserne, der kan tage afsæt i det solidariske element ved at skaffe medlemmer, der står lige for at ryge ud af dagpengesystemet, arbejde først.

Det var disse værdier, der blev skrottet, da anvisningsretten overgik til Jobcentre og de såkaldte ”Anden aktør”, som består af private skandaløse firmaer – i mange tilfælde.

Elforbundet erklærer også, at jobcentrene i sig selv er en kods om benet på de arbejdsløse, når man forsøger at komme i ordinært arbejde.

- Danskerne kan komme meget hurtigere i arbejde uden jobcentrene. Som systemet fungerer nu, koster det skattekrone, når elektrikerne bliver tvunget i praktik med offentlige tilskud i ryggen, mens lokale virksomheder står parat til at ansætte dem uden tilskud. Nogle gange kan jobcentrene ikke engang klare opgaverne selv. Så de giver dem videre til andre aktører, og det forøger bare udgifterne, pointerer Jan Jensen, næstformand i Dansk El-Forbund.

Han peger på, at næsten 200 elektrikerne blev sendt i virksomhedspraktik alene i maj. Mange af dem kunne, mener han, have fået rigtige elektrikerjob, hvis jobcentrene havde kendt branchen.

3F og FOA har også erklæret sig enig i intentionerne.

Selvvalgt tvang

I starten af juli måned forhandlede jeg med Jobcentret om at blive bevilget to kurser, hvilket i givet fald ville bringe mig betydeligt længere frem i skoen i forhold til jobmuligheder. Jeg blev orienteret om, at kursusforløbene tilhørte kategorien ”selvvalgt uddannelse”, hvorfor jeg blev udstyret med de relevante papirer, og herefter begav jeg mig frejdigt til Glostrup, hvor Transport Uddannelses Centrets (TUC) administration ligger.

Jeg skulle først til en slags job-samtale, hvilket gik ud på, at en af de ansatte – Jørgen Andersen, som har vildt mange og gode kontakter indenfor transportbranchen, skulle kigge mig an i sømmene. Jeg skruede charmen på og blev godkendt. Med kursusbeviserne i hænde var jeg nu så godt som sikker på et arbejde. Imidlertid kiggede han og et par kontormus underligt på blanketterne, Jobcentret havde udstyret mig med:

- Det er nogle forkerte ansøgninger, du har fået med, konstaterede de.

Jeg fik overtalt dem til at udfylde dem, nu når jeg alligevel var der. Hvis de så var forkerte, måtte jeg jo komme retur. Det lykkedes, så jeg sprang på jernhesten for at opsøge min a-kasse på Frederiksberg, som også skal godkende kurser. Samme situation: Undren og skepsis. Mine overtalelsesevner slog igen til. Derefter kunne jeg personligt aflevere dokumenterne på Jobcentret, som gav mig en kopi med et datostempel på

- Nu er alt OK, tænkte jeg.

Et ugekursus i ”Behandling af bevægelseshæmmede” – også kaldet BAB, og et ugekursus i ”rutebilskørsel” ville åbne to vigtige døre for mig til henholdsvis job som handicapchauffør eller HT-chauffør.

Få dage efter fik jeg besked om, at min a-kasse havde nedlagt veto mod kurserne: *Kurserne falder ikke under kategorien ”selvvalgt kurser” men betegnes som ”aktivering”.*

A-kassen havde ret og Jobcentret uret. Jeg tog turen rundt igen med de

rette blanketter, som i udfyldt stand blev afleveret i udfyldt stand den 28.juli – igen i Jobcentret og igen stemplet med et modtagelsesstempel, hvilket jeg – igen fik en kopi af.

Ugen efter tager jeg på tre ugers ferie, som jeg returnerer fra i spændt stemning:

- Hvad ligger der i postkassen og venter på mig? – Altså udover rudekuverterne og reklamer fra de lokale pizzariaer, der fører en hård kamp om kunderne i kvarteret.

Niks putte: Nul og en begmand! Jeg tænkte naivt:

- De er klar over, at jeg lige er vendt hjem fra ferie og vil ikke ride mig på ryggen.

Seks dage før det første kursus starter henvender jeg mig personligt i Jobcentret, da jeg har meget dårlige erfaringer med telefonisk henvendelse. Det går op for mig, at de intet – INTET – har gjort ved ansøgningerne! Det flimrer lidt bag mine forreste hjernelapper:

Nogen gange får jeg dårlige nerver af at skulle opfylde de mange forskellige forpligtelser, som man risikerer at miste understøttelsen på, hvis man ikke overholder dem. Nu befinder eg mig atter i den ydmygende situation, at myndighederne hellere ser min røv end min gylp.

Jeg bliver lovet et telefonopkald fra en ”sagsbehandler”, hvilket sker ud på eftermiddagen. Vedkommende forklarede, at hun lige har rettet henvendelse til Jørgen Andersen, TUC, pr. mail. Jeg gør opmærksom på, at der kun var fem dage til kursusstart:

- Er det ikke en meget god ide at ringe til ham. Jeg har skrevet nummeret i min ansøgning! Det ville hun så prøve.

Næste dag oplyser hun, at kurset var overbooket; men jeg kunne komme på et tilsvarende 6 uger senere. Jeg var lykkelig over, at jeg var bevilget et kursus og dristigt spørger jeg om kurset til rutebilskørsel:

- Det står der ikke noget om i mine papirer, svarer hun. Jeg tænker: Ryk direkte i fængsel!

Reno

'Krigen mod terror' er gået ind i sit andet årti. To dage efter 9/11 2001 udsendte APKs Centralkomité nedenstående udtalelse, som stadig er aktuel. Det var den mest klarsynede danske vurdering af begivenhederne for 10 år siden og deres konsekvenser og en stærk appel til det danske folk om ikke at lade sig fange i krigsmagernes spil

'Folk! Vær på vagt!'
Julius Futsjik

Det politiske klima i verden blev med et slag ændret, da selvmordspiloterne hamrede ind i Pentagon og World Trade Center.

Den amerikanske regering har svoret hævn og gengældelse, og erklæret 'verdenskrig mod terrorisme'. I løbet af et døgn havde NATO-landene sluttet op - og verden venter nu på krigen.

Den psykologiske krigsforberedelse er i fuld gang. I USA, i alle NATO-lande, også i Danmark. Og de konkrete krigsforberedelser er startet, i USA, i alle NATO-lande, i Danmark.

Den amerikanske imperialisme har begået uhyrlige forbrydelser mod folkene, og har millioner af menneskeliv på samvittigheden. Ikke mindst i Mellemøsten er hadet til USA enormt. Hvad der skete den 11. september var (mest sandsynligt) et led i en reel og konstant krig, som især USA og Israel har ført mod de arabiske og muslimske folk, gennemført af folk, som fører 'hellig krig' mod USA.

Hverken deres metoder og målsætning har arbejderklassens og folkenes opbakning. De fører ikke til fremgang for deres kamp for social fremgang og national

uafhængighed. Selvmordsbombningerne i USA tjener i stedet til at styrke reaktionens politiske positioner, undergrave de demokratiske rettigheder og fremme fasciseringen ikke bare af USA, men af alle de vestlige samfund.

De giver imperialismen og reaktionen et påskud for at føre verden ud i en *permanent, reaktionær, opsplittende global aggression*, som snart kan få tabene i menneskeliv i USA til at blegne.

Det er en dødsensfarlig situation, og alle må være på vagt - i højeste alarmberedskab: Den naturlige medfølelse med ofrene i USA bliver udnyttet til at trække folkene ind i en storkrig, hvor alle verdens lande kan blive krigsskueplads. Anført af George Bush's USA, der er blevet udstyret med en blanco-check til krigsførelsen fra NATO-landene (Danmark indbefattet).

Hermed har Paul Nyrup Rasmussen reelt set overdraget Danmarks suverænitæt til amerikanske hænder.

For første gang anvendes paragraf 5 - én for alle, alle for én. Det sker i modstrid med international ret, der forudsætter, at der er en angriberstat for at der foreligger en krigssituation.

Bush og NATO vælger at føre "terror-krig" i stedet for at søge at bringe de skyl-

dige til regnskab (som det ville ske i et internationalt retssamfund). Anklage, dom og bøddelfunktion skal varetages af den samme politiske og militære magt.

Hvad er det da for en krig, lederne i USA (kraftigt sekunderet af Israel) lægger op til?

Den fremstilles som '*en global krig mod terrorismen*', som den '*vestlige civilisations krig mod dens fjender*', (med kristne og zionistiske fundamentalistiske undertoner) og som '*demokratiets kamp mod diktaturer, slyngelstater og religiøs fanatisme*'.

George Bush har erklæret, at USA '*ikke vil skelne mellem terrorister og de lande, der huser dem*'. Amerikanske politikere og militære har ikke bare nævnt Afghanistan som muligt angrebsmål, men også Irak, Libyen, Iran, Sudan, Syrien, Nordkorea, Cuba - og Kina!

Det ligner mest '*Vestens krig mod den 3. verden*', de rige landes krig mod de fattige. Det vil betyde frie hænder til det aggressive Israel til at fortsætte sin kriminelle besættelse af Palæstina, til at gøre den permanent og fortsætte den etniske udrensning af et helt folk. Israel anser officielt de palæstinensiske organisation som 'terrororganisationer' og ser hvert

palæstinensisk spædbarn som en potentiel terrorist.

I oplægget ligger, at krigen kan starte mod Osama bin Laden og Afghanistan i morgen, og fortsættes mod Irak, eller Libyen eller Cuba i overmorgen, og mod Kina siden hen.

I oplægget ligger, at det vil være en mangeårig vestlig kampfront, en periode af mange varme krige og militæroperationer og stadig 'bekæmpelse af terrorgrupper' - en periode med permanent 'verdenskrig mod terrorismen'.

Det er ikke en plan for retfærdighed, fred og fremgang - det er udkastet til et mareridt for menneskeheden. Et udkast til verdenskrig, simpelthen.

Måske Osama bin-Laden og hans fundamentalistiske netværk står bag bombningerne i New York og Washington. USA og den amerikanske efterretningstjeneste CIA kender ham og hans metoder godt: De har selv skabt, finansieret og udrustet ham under det daværende Sovjetunionens invasion af Afghanistan.

Størstedelen af den muslimske og den arabiske verden tager afstand fra bin Laden og hans metoder, fra den ekstremistiske muslimske fundamentalisme. Men med lanceringen af udkastet til 'global krig mod terrorismen' lægges også op til

en racekrig og religionskrig, der vil lægge alle arabere og muslimer for had.

Ofrene i Mellemøsten, Asien og den 3. verden vil blive enorme. Ofrene i den vestlige verden (også for terrorhandlinger, hvis mulighed aldrig vil kunne elimineres, uanset hvor højteknologiske våben og kontrolforanstaltninger, som bliver anvendt) vil blive betydelige. Og verden vil blive kastet ind i en tilstand af permanent frygt og terror.

De demokratiske rettigheder, der er tilkæmpet i de vestlige lande, vil blive afløst af omfattende kontrol og overvågningsprogrammer. Og anklagen for terrorisme vil blive udvidet til at gælde alle arbejdere, der går til kamp for deres rettigheder, alle kræfter, der bekæmper imperialismen og kapitalismen, alle revolutionære og progressive mennesker, organisationer og bevægelser.

Uhæmmet oprustning, gennemførelse af stjernekrigsprojektet, øget militarisering og udvidede politiprogrammer står på den umiddelbare dagsorden.

Hele det verdenskapitalistiske system - og der findes ingen ægte socialistiske lande i verden i dag - er på vej ind i en større krise. En kapitalistisk verdenskrise. Globaliseringen, der har udbredt massearmoden i verden i hurtigt tempo, med

Billedet er fra den største antikrigsdemonstration i Danmark: Ingen krig mod Irak 15. februar 2003

mere end 2 milliarder mennesker, der lever for mindre end 2 dollars om dagen, er i krise på grund af arbejdernes og folkenes modstand. I land efter land udvikler der sig masseprotester og massekampe mod den herskende orden, som dikteres af USA og dens allierede, af IMF, Verdensbanken, EU o.s.v. Selv i den rige verden udvikler stærke antikapitalistiske og anti-imperialistiske bevægelser sig. Revolutionære situationer opstår på alle kontinenter.

'Den globale krig mod terrorismen' skal slå denne revolutionære storm ned i dens begyndelse - befæste den herskende globale uorden, befæste USA's status som altdominerende global supermagt, og sikre de multinationales evige udplyndring af arbejderne, folkene og rigdommen i alle lande.

Folk! Vær på vagt!
Afvis USA-imperialismens og NATOs krigsprojekt!

Arbejdende mennesker og alle progressive i Danmark:

Sæt en stopper for dansk deltagelse i det forbrøderiske eventyr!

Arbejderpartiet Kommunisterne APK
Centralkomiteen

*Fest for krigene***'Rød' og Blå blok deler ansvaret**

Det er symptomatisk for Danmark år 2011, at den nye flagdag for militarisme og aggressionskrig den 5. september fejres med pomp, pragt og parader

Det er en dag for rød-hvid patriotisme og et savlende hykleri, der skal fremstille de nyttesløst dræbte, invaliderede, de psykisk skadede og øvrige mærkede soldater fra den danske deltagelse i de imperialistiske krige som helte, der kæmper for en ædel sag.

I år har det ordensglade danske kongehus med hds. majestæt dronningen i spidsen, der for nylig tildelte den royale menneskeslagter fra Bahrain en fin én af slagsen, indviet et splinternyt soldatermonument på Kastellet i København.

Det gamle centrum for forsvaret af landets hovedstad og det militære jerngreb om dens indbyggere er stadig en højborg for dansk militarisme. Det pompøst iscenesatte monument med ceremonisal, evigt brændende ild for de udsendte krigere og en venteligt stadig opdateret mindetavle over 'faldne' i 'internationale missioner' siden 1948, langt de fleste som ofre for 'krigen mod terror' siden 2001.

- Her står navnene på de mange, der betalte den højeste pris og gav deres liv. Her vil vi mindes dem og huske på, at Danmarks indsats har omkostninger, som ikke gøres op i kroner og ører, sagde Margrethe Rex.

- De er draget ud, fordi de mente, at det nyttede. Og deres indsats har kastet glans over Danmarks Danmarks navn. Det skal vi ære og takke dem for, erklærede hun.

Men deltagelsen i USA's og NATO's ulovlige kolonikrige højner ikke Danmarks prestige blandt verdens folk, selvom krigskammeraterne gensidigt roser hinanden, og VKO-regeringen elsker amerikanske præsidenters rosende ord om det lille Danmark, der er med i forreste frontlinje.

Den barske og bitre sandhed er, at de udsendte soldater hverken kæmper for

Danmarks nationale interesser eller for 'demokrati' og 'menneskerettigheder', som det påstås i de officielle hyldestatter. De er ikke engang i krig for at bekæmpe en reel terrortrussel, for hverken Afghanistan, Irak eller Libyen har udgjort den fjerneste trussel mod Danmark.

De sætter livet på spil som besættelsestropper i lande, hvis befolkninger hellere ser deres hæl end deres tå, for at påtvinge dem USA's og EU's diktat. Det handler i sidste ende om olie, ressourcer og geopolitisk magt. De slås for alverdens multinationale, og ganske særligt for Mærsk.

Og de begår uhyrlige krigsforbrydelser, fra bombninger og drab på civile til udlevering af fanger til barbarisk tortur. Trods NATO's enorme våbenmæssige og teknologiske overlegenhed får besættelsessoldaterne ingen ro, for både i Afghanistan, Irak og Libyen finder folkene sig ikke i den nationale underkuelse og udplyndringen af ressourcerne.

Fordi de danske soldater deltager i uretfærdige krige, kan deres virksomhed aldrig retfærdiggøres. Kolonikrige brutaliserer kolonisoldaterne, og det officielle hykleri kan ikke bortforklare, at der er en afgrundsdyb forskel mellem de fine ord om soldaternes 'mission' og den brutale virkelighed i de krigsramte lande.

Et klart flertal i den danske befolkning er mod de danske krige. Ifølge en netop offentliggjort Gallup-undersøgelse mener 55 pct. af danskerne, at krigene ikke har været prisen værd i økonomi eller menneskeliv.

I juni 2010 viste en Gallup-undersøgelse, at 44 pct. bakkede op om den danske krig i Afghanistan. I dag er tallet ifølge den nye undersøgelse faldet til 31 pct.

Når ønsket om at smide VKO på porten er så stærkt i befolkningen, skyldes det ikke mindst leden ved de illegitime danske krige.

Men på den 'nationale flagdag' står 'rød' og blå blok opmarcheret skulder ved skulder i hyldest til 'de udsendte'. For de er fælles om ansvaret, også for de mange dræbte og invaliderede.

Det var Poul Nyrups 'røde' regering,

der indledte det ikke afsluttede krigstogt i Afghanistan og deltagelsen i USA's 'krig mod terror', som blå blok med

Anders Fogh i spidsen med forkærlighed gjorde til livlinen i sin politik – nu kendt som 'aktivistisk' og 'militaristisk', med den nuværende forsvarsmisters ord.

Krigene i Afghanistan, Irak og Libyen er blevet indledt – i Iraks tilfælde fortsat – med brede folketingsflertal og tilslutning fra det meste af 'rød' blok. 'Rød' og blå blok har med andre ord ført og fører krig i modstrid med befolkningsflertallet i den danske befolkning.

Krigene og den 'aktivistiske' udenrigspolitik har været et af de fortiede temaer i valgkampen, både fordi begge blokke har et flertal imod sig, og fordi forskellene mellem dem her er til at overse.

Forventningerne til at 'rød blok' vil gøre op med krigspolitikken og Danmarks rolle som juniorpartner for USA og duks i NATO er store, men begge dele vil blive fortsat, også under en Thorning-regering.

Thorning-Schmidt og Villy Søvndal lægger op til at gøre en Obama på danskerne og lover forandring uden at det dækker en realitet. Nobelfredspristageren Obama har fortsat samtlige igangværende amerikanske krige og udvidet Afghanistan-krigen med omfattende droneangreb i Pakistan. USA er selvfølgelig også hovedkraften i Libyen-krigen og NATOs begyndende greb om Afrika.

Selvom Danmarks krige vil fortsætte med 'rød' blok, vil der være forskel til VKO, bedyrer blokken. Nu hedder det bare ikke en 'aktivistisk' og 'militaristisk' politik, men 'En aktiv og ansvarlig udenrigspolitik', som et helt nyt fælles grundlag for S, SF og R, udsendt i valgkampen hedder.

Det er ren Obama. Pæne ord.

Fra 'Ondskabens akse' til R2P – 'Right to Protect'

Af E. Holemast, Nettmagasinet Revolusjon

En status over resultaterne af 10 års 'krig mod terror', som føres med våbenmagt, terror, løgne og hadpropaganda mod arbejderorganisationer og kommunisme

Den 11. september 1973 styrkede de chilenske fascistiske generaler den lovligt valgte præsident Salvador Allende med medvirken fra CIA. Kuppet indvarslede ikke bare et brutalt militærdiktatur, men også starten på epoken med nyliberalisme.

Den 11. september 2001 faldt World Trade Center sammen. Det skulle blive startskuddet på 'krigen mod terror'.

Mange teorier verserer om, hvorvidt bygningerne kollapsede som følge af flysammenstødene, eller om de blev detoneret af allerede anbragte sprængladninger. Men det væsentligste er ikke, hvorvidt det faktisk var al-Qaida som gennemførte angrebene i New York og Washington, eller om det var et 'inside

job'.

Det væsentlige er, at begivenheden var manna fra himlen for den mest reaktionære og aggressive del af USA-imperialismens strategier og ideologer. Terroraktionen, som krævede 3000 liv, var netop den katastrofe af 'Pearl Harbor-typen', som tænkerne bag Projektet for et nyt amerikansk århundrede (PNAC) havde udtalt, at de havde brug for til at føre deres globale erobningsprojekt ud i livet.

'Ondskabens akse'

11/9-2001 indvarslede starten på 'krigen mod terror', en krig som har eksporteret nyliberalismen med våbenmagt til stater, som ikke allerede har bøjet sig for den.

Alle stater som modsætter sig USAs dominans, blev udpeget som fjender. Det gjaldt og gælder også alle folk og stater som ikke ge aktivt i 'krigen mod terrorisme' ved at støtte USAs krige og ved at indføre terrorlovgivning, masseovervågning og kriminalisering af egne indbyggere. 'Ondskabens akse' blev

først defineret af præsident George Bush til at omfatte staterne Irak, Iran og Nord-Korea, siden udvidet af FN-ambassadør John Bolton til også at gælde Cuba, Libyen og Syrien.

Norge har fra første dag valgt at være blandt de lydige i klassen og hopper når USA siger "hop". Norge har kun på papiret en egen udenrigspolitik. Snart har vi heller ingen egen indenrigspolitik. Vi vedtager stort set de love og direktiver som vi bliver pålagt af USA og EU.

USA har selv skabt den perfekte fjende – islamister og jihadister. Al Qaida er et produkt *made in USA* og *Saudi-Arabien*, militært rustet til tænderne af USA og saudierne dengang det daværende Sovjetunionen med alle midler skulle drives ud af Afghanistan i 80'erne.

Efter 2001 alliered USA sig med andre hellige krigere og banditter i den såkaldte 'Nordalliance' for at jage Taliban ud. Gennem besættelsen af Irak

Norsk kommunalvalg: En blodtud til FrP, SV og Rødt

Kommunalvalgets vindere blev som forventet Høyre og Arbeiderpartiet. Mens Frp, SV og Rødt har fået klø, så det forslår

Med Arbeiderpartiet og Høyre tilbage som "de to store hovedaktører i norsk politik", er den gamle politiske konsensus i Kongeriget midlertidig genoprettet.

Især er Høyre bruset frem og har erobret 28 procent af stemmerne. Dette er stort set sket på bekostning af Fremskrittspartiet, som har gjort sit dårligste valg i 16 år. Akkurat det er måske det glædeligste ved årets kommunevalg. Det elendige resultatet for FrP har flere årsager, men Utøya-effekten og partiets rolle som mudderdam for racisme og fascisme er oplagt en væsentlig faktor.

Fremgangen for Arbeiderpartiet (AP) i form af sympatistemmer blev mindre end forventet, kun omkring to procent på landsbasis. For Apekatene, det vil sige SV og Rødt, er valget nærmest en katastrofe. Begge er reduceret med en tredjedel siden forrige valg.

For SV (4 %) har nedturen været kontinuerlig lige siden Kristin Halvorsen førte partiet ind i den rødgrønne regering i 2005 og begyndte at spise kameler til frokost, lunch og middag. Kristin Halvorsen siger nu farvel og tak som partileder, og der er dermed dækket op til intern krig om arvefølgen og partiets fremtidige rolle som Stoltenbergs venstre manchetsknap.

For Rødt, som mere end nogensinde tidligere har klinet sig op af de rødgrønne, er resultatet endnu en gang en bekræftelse på at endeløse knæfald for det socialdemokratiske faderhus ikke giver stemmemæssig bonus. Endnu mere nedslæde må det være at Rødts

anstrengelser for mest mulig at ligne det gamle SV, ikke giver nogen som helst gevinst. Frustrerede SV-vælgere flygter i panik fra deres gamle parti, men ser ikke et mere og mere højredrejet Rødt som noget alternativ. Enten har de sat sig i sofaen, eller de samler sig omkring det 'ordentlige' socialdemokrati i stedet for de mindre kloninger. På toppen af det hele er Rødts eget grundfjeld i færd med at forvitte.

En valgdeltagelse på 62 procent er ikke imponerende på baggrund af de talløse opfordringer om at alle måtte gå til valgurnerne i demokratiets navn. Dette er endnu en bekræftelse på at tilliden til det politiske system og de politiske aktører langt fra er overvældende. I tilgift kommer at tendensen til et voksende antal blanke stemmer næppe er aftaget under dette valg.

Af Nettmagasinet Revolusjon

sørgede USA for at give indpas til al-Qaida, som ikke fandtes i Irak før invasionen i 2003. For at knuse den irakiske modstand, har USA indgået en uheldig alliance med mullaerne i Teheran. Kollaboratørregimet i Bagdad styres af Teheran og Washington i fællesskab.

Siden 2006 er det eftertrykkeligt dokumenteret at CIA, MI6, det danske PET og sikkert mange flere efterretningstjenester har samarbejdet tæt med oberst Gaddafis sikkerhedsorganer. Og nu, under bombekrigen mod Libyen, allierer USA og UK sig med *Libya Islamist Fighting Group* for at drive Gaddafi fra magten og få hånd om olieressourcerne i landet.

Hykleriet er endeløst, sandheden er vendt op og ned, sort er hvidt og hvidt er sort.

Islamisterne styrket

I kampen for demokrati og mod 'islamistisk terror' sørger USA og Vesten for at styrke islamisterne og har rettet sine hovedangreb mod de mest sekulære stater i Mellemøsten: Irak, Libyen og Syrien! De to første har tilfældigvis også haft de bedste sociale velfærdssordninger i regionen ...

Resultatet af 'krigen mod terror' er blevet mere terror, ikke mindre.

Der er først og fremmest blevet mere statsterrorisme – i form af krigene mod Afghanistan, Irak og Libyen. Alene i Irak har krigen resulteret i en million dræbte og fire millioner flygtninge.

Krigen mod terror har gjort FN til et stadig mere viljeløst redskab for USA og NATO. Gennem pres, bestikkelser og trusler er FNs sikkerhedsråd banket på plads.

USA og de vestlige monopoler har også evnet at mobilisere store dele af NGO'erne til at tjene deres interesser. Det nye humanistiske slagord som legitimerer enhver brutal aggressionskrig er R2P – «*Right to Protect*».

Dette grove falskneri ser ud til at have ført store dele af fredsbevægelsen og venstrefløjen bag lyset. Fredsbevægelsen ligger med brækket ryg i forhold til situationen forud for angrebet på Irak. Demonstrationerne mod NATOs aggression mod Libyen har vært små og svage. Selv efter at NATO helt åbenlyst har krænket intentionerne i FN-resolu-

tion 1973 som de har brugt som figenblad, har der knapt været protester.

Afghanistan blev okkuperet for at 'tage' Osama bin Laden. Irak blev angrebet på baggrund af løgner om at Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben. Under dække af at 'beskytte civile' er Libyen blevet bombet i grus, og islamisterne har fået fri bane og militær træning af CIA, Fremmedlegionen og MI6.

Syrien står efter alt at dømmes for tur. Hvis eller når den 'humane intervention' bliver sat ind mod Damaskus, står USA på dørtærskelen til Iran.

Krigen mod terror har kort sagt ført til mere terror. I værste fald kan den føre os endnu længere i retning af fascisme og måske en tredje verdenskrig.

Højreekstremisme og antikommunisme

Det går også en linje fra 9/11 og 'kampen mod terrorisme' til en styrket højreekstrem og fascistisk bevægelse i USA og Europa. Mens USA i det skjulte bygger op og samarbejder militært med islamister og jihadistiske bevægelser, retter den ideologiske offensiven sig mod islam som religion og indvandrere og asylsøgere fra muslimske lande. Sådant fremmedfjendtlighed og racisme blevet næret, specielt i Europa.

Racistiske og hel- og halvfascistiske partier har i det sidste årti styrket sine res positioner og er blevet stuerene i en lang række lande: Holland, Østrig, Ungarn, Italien og Sverige er bare nogle af de lande, hvor de har fået positioner og betydelig opslutning ved valg.

Dette er sket parallelt med en stærk optrapning af den antikommunistiske kampagne, hvor kommunistiske symboler og partier er blevet regulært bandlyst og forbudt i flere europæiske lande. De såkaldt civiliserede europæiske regeringer og partier bedriver aktiv hvidvaskning af nazismen og fascismen gennem at kriminalisere kommunisterne.

Det er ingen tilfældighed at arbejder-

klassens politiske organisationer bliver angrebet, lige så lidt som det er nogen tilfældighed, at faglige og sociale rettigheder kontinuerligt bliver undergraved og forsøgt afskaffet.

Utøy-terroren

Terroraktionen på Utøya kan bare forstås på baggrund af spredningen af muslimhætz i kombination med had mod alt som smager af arbejderorganisering og fagbevægelse. For Anders Behring Breivik er dette to sider af samme sag. Fjenden er islam, marxisme og kommunisme. For ham var til og med socialdemokratiets ungdomsorganisation AUF en del af det 'kulturmarxistiske' komplot, han forestiller sig.

Udåden kan fortone sig som galskab, men den er det ikke. Den var resultatet af ideologiske retningslinjer om 'kamp mellem civilisationer', om et nødvendigt opgør mellem kristendom og islam, mellem Vesten og resten. Dette er et tankesæt som siden 9/11 2001 er blevet systematisk spredt, i lidt varierende indpakninger, i såvel USA som Europa – og også i Rusland.

Til kamp mod krig og fascisme

I det lange løb er det ikke muligt at slå effektivt tilbage mod racismen og fascismen uden at denne kamp bliver en del af arbejderklassens kollektive kamp for at forsvare og udvikle faglige, demokratiske, sociale og politiske rettigheder.

Det er en kamp, som ikke kan lykkes uden at vi også fører kamp mod de imperialistiske korsfarerkrige, som vores egne regeringer fører i humanismens og demokratiets navn.

Ti års terrorkrig har gjort Norge til en storaktør i statsterrorisme. Grete Faremo strør medaljer over hjemvendte piloter og mandskaber, som hun har beordret til at udføre drab på civile i Afghanistan og Libyen i humanismens navn. Denne statsterrorisme har hun frækheden til at sidestille med de værdier, som terroristen Behring Breivik gik til angreb på den 22. juli!

Det er ikke bare i USA at sandheden er vendt op og ned, at sort bliver hvidt og hvidt bliver sort efter ti års 'krig mod terror'.

Fascistisk terror og det "civiliserede" højre

Af E. Holemast, *Nettmagasinet Revolusjon*

Med Utøya-massakren og hans propaganda-manifest har fascistens Anders Behring Breivik synliggjort båndene mellem den "civiliserede" højrefløj og højreterrorismen. Breivik udspringer af et giftigt miljø, som findes helt tilsvarende i Danmark. Norsk efterretningstjeneste har ligesom de danske fokuseret på islam og venstrefløjen

Den organiserede racisme

Disse elementer har også været eller er medlemmer af *Stop islamiseringen af Norge* (SIAN) og *Norwegian Defence League* (NDL).

På det racistiske netsted document.no har Breivik postet 75 indlæg. Behring Breivik har ifølge det svenske magasin Expo også vært aktiv på et nordisk nazistisk forum med over 22.000 medlemmer. I 1995 deltog en FrP politiker, Øystein Hedstrøm, på et nazimøde på Godlia Kino i Oslo.

Efter terrorudåden fortsætter Carl I. Hagen – i strid med alle kendte fakta fra Europol og andre – at hævde, at "de fleste terrorister er muslimer".

Den, som ikke er i stand til at se båndene mellem de mørkeblå og de brune kræfter, må være mere end blind.

Ikke alle tidligere medlemmer af Fremskridtspartiet har sprængt Oslo centrum i luften, men alle som har sprængt Oslo centrum i luften er tidligere medlemmer af Fremskridtspartiet.

Den "respektable" højrefløj

Desværre er heller ikke det konservative højre så kultiveret, som man helst ville tro.

Erna Solberg (*formand for partiet Høyre, overs.*) fortjener honnør, fordi hun er gået kraftig ud mod muslimheten og trukket paralleller til jødehaten i mellemkrigstiden. Men også i hendes parti er der brune understrømme.

Konspirationsteorien om kampen mellem civilisationerne har sine talsmænd i Høyre. Den tidligere stortingsrepræsentant Hallgrim Berg skrev i sin bog *"Amerikabrevet"* fra 2007, at "det militante og imperialistiske islams mål er verdensherredømme. Den første etape er at presse Europa til at blive et Eurabien. Metoden er ikke længere hærstyrker, men en kombination af olie,

emigration, fødselstal, udnyttelse af demokrati og tolerance, trusler, kulturelt pres, terrorisme uden grænser og tusindårigt tålmod".

"Hellere død end rød"

Massemorderen fra Utøya præsenterede sig som "kommandør Anders Behring Breivik i den norske antikommunistiske modstandsbevægelse", da han ringede til politiet fra Utøya.

Antikommunismen er en gammel fællesnævner for fascismen og for de mere respektable borgerlige partier. Den fascistiske hov har en lang tradition for at stikke frem, især i Unge Høyre (*Ungdomsorganisation som støtter partiet Høyre, overs.*) Først efter den afskyelige terror den 22. juli fandt Unge Høyre ud af, at et slagord, de har lånt fra Franco-fascisterne og nazisterne, var upassende. Jakkemærker, flyere og T-shirts med ordlyden "Hellere død end rød" skal nu fjernes fra alle Unge Høyre-kontorer i landet. Kampagnematerialet blev senest brugt i valgkampen i 2009.

Frit slag for hadpropaganda

SIAN og andre af samme slags har i flere år været aktive på en række netsteder. Og vi taler her ikke kun om egne blogge for den racistiske menighed, men i høj grad også om de anstændige borgerlige avisers netsider, hvor gennemslagskraften er hundrede gange større. Der har i årevis forekommet en voldsom og hadsk kommentarpostering på Netavisen, på VG og så videre. Selvfølgelig den mest amatøragtige surfer på internettet kan næppe have undgået at støde på en række kommentarer af denne slags. Her har også mange 'normalracister' givet ladet sig lokke med.

Men *PST (Norges pendent til PET – det politiske efterretningsvæsen Politiets Sikkerheds Tjeneste, overs.)*, har tilsyneladende ikke betragtet denne hadske udskældning som noget problem. Derfor var Behring Breivik angiveligt totalt ukendt for PST. For blandt andet Antiracistisk Center var Breivik slet ikke ukendt.

Den terrorsigtede Anders Behring Breivik har flere års medlemskab af Fremskridtspartiets ungdom bag sig. Han var ifølge avisen VG en af de allermest aktive debattører på FPU's netforum, hvor han bl.a. diskuterede med Fremskridtspartiets kommende stjernepolitikere, hvoraf flere i dag sidder med vigtige politiske positioner. I et af sine forumindlæg siger Breivik, at han frygtede for borgerkrig i Europa, "når muslimerne bliver i flertal".

Det er selvfølgelig ikke sådan, at alle tilhængere af Fremskridtspartiet er terrorister. Men det er en kendsgerning, at alle, som har udført terrorhandlinger i Norge siden 70'erne har været tilknyttet Fremskridtspartiet eller nogle af dets forløbere og aflæggere. Fremskridtspartiet er et gadekær, hvor også giftige padder trives og yngler.

Det norske ultrareaktionære parti Demokratene er en sådan aflægger. Partiet opstod efter at Fremskridtspartiets stortingsrepræsentant Vidar Kleppe røg uklar med Carl I. Hagen.

Demokraternes ordførerkandidat i Kristiansund, Henning Krane, er blevet genstand for politiets efterforskning efter offentliggørelsen af lydoptagelser, hvor han diskuterer politiske attentater. En anden topfigur i samme parti skrev i maj på Facebook:

"Landsforrædere løber landet over ende. Det er et spørgsmål om tid, før de første skud falder."

På bagkant

Sikkerhedsorganernes oppustede stab har tydeligvis ikke vist den islamofobiske aktivitet, der ofte rummer dårligt skjulte trusler om kriminelle handlinger af værste slags, nævneværdig interesse. Det samme gælder de godt betalte eksperter ved Forsvarets Forskningsinstitut. I en kronik i Aftenposten den 9. august, *'Ensporet terrorforskning?'*, erkender Thomas Hegghammer fra FFI, at det nok stemmer, at "ingen norske akademikere har fordybet sig i den såkaldte antijihad-bevægelse, den specifikke gren af højreekstremisme, som Anders Behring Breivik udspringer fra. Her har skribenter som Øyvind Strømmen og organisationer som Antiracistisk Center været på forkant."

Det må nok siges at være en total falliterklæring for professionelle hemmelige tjenester og 'terror-eksperter', når frivillige organisationer og amatører 'er på forkant' på dette felt.

Politiske retningslinjer

Grunden dertil er helt oplagt ikke manglende evner eller ressourcer hos de professionelle, men har at gøre med klare politiske retningslinjer, der stemmer overens med magtelitens og kapitalens fjendebilleder. I sin nye trusselvurdering fra 29. juli skriver PST at "Rekrutteringen til antiislamiske grupper i Norge har indtil videre været begrænset». I næste sætning må Politiets Sikkerhedstjeneste medgive, at "der er imidlertid en betydelig, og delvis ukendt aktivitet på forskellige sociale medier, hvor antiislamiske synspunkter fremmes."

PSTs vurderinger efter massakren på Utøya er, at "norske højreekstremister har været lidet aktive de sidste år. Miljøerne præges af et fravær af stærke lederskikkelser og manglende organiserings-evne. Kontakten mellem personer synes primært at være af social karakter. Enkelt personer har kontakt med meningsfæller i Europa, men det ser ikke ud til, at denne kontakt har haft væsentlig betydning for aktiviteten i miljøet her i landet.[...]"

Farligere i februar?

Dette står imidlertid i modsætning til

den trusselvurdering som samme PST lagde frem bare et halvt år tidligere, i februar 2011:

"Aggressive russiske nynazister, norske antiislamister og radikale muslimer udgør en livsfarlig cocktail, som kan eksplodere hvert øjeblik, mener Politiets Sikkerhedstjeneste", skrev VG 27.2. og fortsatte:

"Blandt andet lægger PST vægt på, at det højreekstre miljø nu er på stærk fremmarch, efter at det yderste højre i flere år har ligget med brækket ryg."

Rapporten, som blev lagt frem efter terrormordene, prøver at forklare, hvorfor Breivik ikke blev indfanget af filteret: "Der er på flere områder væsentlige forskelle mellem det højreekstre miljø og forhold knyttet til den sigtede. Den sigtedes ideologiske overbevisning synes at adskille sig fra flertallet af personer tilknyttet de traditionelle højreekstre miljøer i Norge."

På hold med det zionistiske Israel

Stadigt flere i det fascistiske og racistiske miljø ser den jødiske stat Israel som en taktisk allieret og spydspids i korstogget mod muslimer og arabere. Breivik var en af disse.

Denne virkelighed stemmer naturligvis ikke overens med det pro-zioni-

stiske kort, som PST efter amerikansk opskrift opererer ud fra i kampen mod (islamistisk) terror. En lederartikel i avisen *Jerusalem Post* lige efter 22. juli – som siden er blevet 'beklaget' – udtrykte stor forståelse for Breiviks holdninger, men dog ikke for handlingerne, mens en kommentator i samme avis mente, at Arbejderpartiets Ungdomsforbunds lejr var en træningslejr for terrorister ...

Efter det nazistiske drab på Benjamin Hermansen for ti år siden (*det såkaldte Holmlia-drab, som nazisten Ole Nicolai Kvistler i 2002 blev idømt 17 års fængsel for, overs.*) har de traditionelle nazister dels ligget lavt, dels skiftet ham. Den anti-semitiske 'Heil og sæl!'-stil er skubbet mere i baggrunden (*en gammelnordisk hilsen 'Frisk og lykkelig', som de norske nazister forsøgte sig med under den tyske besættelse, overs.*) og teorierne om den jødiske sammensværgelse er forbeholdt den interne jargon, mens man udadtil har kørt på muslimhetz og konspirationsteorier om, at verdenskalifatet er nært forestående.

Alle antiracister har forstået dette linjeskift i de voldelige racistiske miljøer, og har gentagne gange råbt det ud. Blandt andet ved gentagne demonstrationer mod SIAN og NDL.

Ubehjælpelighed, eller?

"Indtil videre har PST ikke informationer, der peger mod, at sigtede har haft kontakt med personer i nationale ekstremistmiljøer", skriver overvågningspolitiet den 29. juli. Lige efter afsløredes det, at den racistiske blogger Fjordman var en af Breiviks mentorer. Da dette var blevet kendt over hele landet, og sunnmøreboen Peder Are Nøstvold Jensen (Fjordman) derfor meldte sig til PST, blev han afvist!

Researchkollektivet *Redox* i Danmark har for nylig afsløret en velorganiseret, væbnet fascistisk loge, ORG. Blandt de godt 100 medlemmer har flere gjort karriere i det danske politikorps og i hærens udlandsoperationer, i medierne og i erhvervslivet. ORG har en dagsorden, som ligger i tråd med Breiviks og hans meningsfællers. Det multietniske samfund skal bekæmpes, og man forbereder sig på at bruge våben.

Bånd mellem politi og nazister i Tyskland

Vi ved, at PSTs tyske søsterorganisation *Bundesnachrichtendienst* var direkte delagtige i stiftelsen af nazipartiet NDP. Dette forhold blev for nogle år siden brugt som begrundelse for at afvise kravet om forbud mod NDP, som i dag er repræsenteret i flere delstatsforsamlinger.

Det svenske politikorps har traditionelt været berygtet for bånd til højre-ekstreme miljøer. Rygtet om at statsminister Olof Palmes mord var politimand, er aldrig blevet helt begravet.

Er det usandsynligt, at også det norske politikorps og overvågningsapparat kan være infiltreret af fascistiske og racistiske holdninger og miljøer?

Sagen mod de agenter, der arbejdede for USA's ambassade og spionerede mod norske demonstranter og forbipasserende, blev henlagt af statsadvokaten kun et par dage efter den blodige masakre den 22. juli. Dette kan selvsagt være en ren tilfældighed, eller man kan have benyttet sig af medieopmærksomheden omkring Utøya-mordene til at begrave skandalen.

Fokus på 'venstreekstremisme'

I en atmosfære, hvor hele Norge i ugevis har sunget "Til ungdommen", et digt af den så afgjort venstreekstreme og kommunistympatiserende forfatter Nordahl Grieg, synes PST, at det er på sin plads at medtage, at "truslen fra venstreekstreme miljøer i Norge ikke er væsentlig ændret som følge af terror-handlingen d. 22. juli".

Ikke "stadig ikke-eksisterende", men "ikke væsentlig ændret"!

Det er groft, men ikke overraskende, at PST bruger tid på at beskæftige sig med en såkaldt trussel fra venstreekstreme miljøer i Norge - på trods af at samtlige terror- og bombeaktioner i Norge siden krigen har været udført af nazistiske og fascistiske grupper eller enkeltpersoner.

Om ikke andet burde PST have fanget advarselsråbene om faren fra højre gennem sin løbende aflytning og infiltration af den progressive venstrefløj!

Europæisk og amerikansk arbejderklassepolitik: højre, venstre og neutraliseret

Af Professor James Petras

Arbejderklasserne i hhv. Nord- og Sydeuropa og i USA reagerer på forskellig vis i forhold til krisen, der polariserer og radikaliserer

gressen og Det hvide Hus.

Den økonomiske krise understreger, snarere end solidariteten, arbejderklassens opsplitning, uenighed og interne polarisering.

Højre-venstre polariseringen

Den stadig dybere økonomiske krise i Europa og i USA fremkalder modstridende sociale og politiske svar fra arbejder- og middelklassen. I Europa, især blandt middelhavslandene (Grækenland, Spanien, Portugal og Italien) har unge arbejdsløse, arbejdere og offentligt ansatte fra den lavere middelklasse organiseret en række generalstrejker, besættelser af offentlige kontorer og andre former for 'direkte aktioner'.

Samtidig har middelklassen, ansatte i den private sektor og små forretningsdrivende vendt sig i retning af 'ultrahøjre' og har valgt eller står på randen til at vælge reaktionære statsministre i Portugal, Spanien, Grækenland og måske tilmed i Italien. Med andre ord: den stadig dybere krise har *polariseret* det sydlige Europa: styrket *ultrahøjres* institutionelle magt, mens det *udenomsparlamentariske venstre* er styrket i mobiliseringen af 'gadens magt'.

I modsætning hertil har *ultrahøjre* og *nyfascistiske* bevægelser i Nord- og Central-Europa gjort et betydeligt indhug blandt arbejderne og den lavere middelklasse på bekostning af de traditionelle centrumvenstre og centrum-højre partier (1). Den relative stabilitet, velstand og stabile beskæftigelse for den nordiske arbejderklasse er blevet akkompagneret af øget støtte til racistiske, indvandrerfjendske og *islamofobiske* partier (2).

I tilfældet USA er arbejderklassen, med enkelte bemærkelsesværdige undtagelser, forblevet en passiv tilskuer til Demokraternes *højredrejning* og *ultrahøjres* overtagelse af Republikanerne. Der er ingen venstreorienteret 'politik i gaderne' i USA, ulig Sydeuropa, og kun en passiv afvisning og fordømmelse af ultrahøjre-politikken i kon-

En af hovedårsagerne til væksten i *højrefløjens* appel blandt de nordeuropæiske arbejdere er, at arbejderklassebaseret ideologi, partier og ledere er forsvundet. Arbejderpartierne og de socialdemokratiske partier har indført og administreret *nyliberale* programmer, og fremmet multinationale selskabers eksportstrategier. De har taget skattesækning for erhvervslivet til sig; de har deltaget i imperialistiske aggressionskrige (Afghanistan, Irak og Libyen); de har tilsluttet sig den såkaldte '*krig mod terror*' for det meste mod muslimske lande, mens de har tolereret væksten af nyfascister og ultrahøjre islamofobere, der praktiserer 'direkte aktion' for at fordrive immigranter fra Europa. De europæiske regeringspartier fra centrum-venstre (socialdemokratiske, Labour) og centrum-højre (Sarkozy, Cameron og Merkel) har været utilslørede i deres angreb på alt 'multikulturelt', kodeordet for muslimske indvandreres rettigheder.

Deres tolerance overfor og udnyttelse af *islamofobien* tjener som en billig stemmesluger hos deres fremmedfjendske vælgere og som retfærdiggørelse for deres deltagelse i USA's og Israels aggressionskrige i Mellemøsten og Sydasiens. Som resultat har 'mainstream'-regeringerne svækket arbejderklassens solidaritet med immigrantarbejderne og undermineret ethvert seriøst tiltag fra statens og civilsamfundets side til aktivt at imødegå de nyfascistiske racister, som falbyder en mere ondartet version af islamofobien ved at omfavne de zionistiske ideologers vision om etnisk udrensning.

Fagforeningerne har mistet medlemmer særligt som følge af væksten af 'vikararbejdere og midlertidige arbejdere', der er særligt sårbare overfor høj-

reradikale appeller. Lige så vigtigt er det, at fagforeningerne ikke længere tilbyder en politisk uddannelse med det mål at styrke klassesolidariteten blandt *alle* arbejdere. Hvor de nordeuropæiske lønninger kan stige lidt har fagbevægelsens *samarbejde* med toppen af erhvervslivet gjort arbejderne sårbare overfor indvandrerfjendsk og islamofobisk propaganda. På denne måde sætter en pervers '*klassekamp*' de uorganiserede arbejdere op mod dem, der er endnu '*længer nede*', immigranterne. *Nyfascisterne* vinder ved at fremme og udnytte kulturelle og chauvinistiske ideer, som fagforeninger og socialdemokratiske partier ikke længere bekæmper med arbejderuddannelse og klassekamp.

Med andre ord underminerer 'centrum-venstre'-partiernes og fagforeningernes nyliberale praksis og ideologi den klassepolitiske identitet og åbner døren for højrefløjens indtrængen og indflydelse. Det bliver specielt tydeligt, hvor centrum-venstre- og fagforeningsledere ikke længere gider rådføre sig med eller diskutere politik med medlemmerne. Man trækker politikken ned fra oven og forsyner dermed '*det yderste højre*' med et formidabelt våben til at angribe centrum-venstres politiske system og dets '*elitære karakter*'.

Den afgrundsdybe økonomiske krise i Sydeuropa, der i vidt omfang skyldes de barske betingelser, som er påtvunget af nord- og vesteuropæiske banker og deres lokale centrum-venstre og højrefløjspolitikere, har omvendt styrket og skærpet klassebevidsthed og klassepolitik. Højrefløjss-appeller om en indvandrerfjendsk og antimuslimsk politik har kun ringe gennemslag hos sydeuropæiske arbejdere med udsigt til skyhøj arbejdsløshed og brutale løn- og pensionsnedskæringer.

Nordeuropæiske arbejdere har allieret sig med højrefløjens og deres egne politikere og bankchefer, i kravet om at gennemtvinge hårdere økonomiske stramninger i de sydeuropæiske lande, og køber dermed den racistiske ideologi om, at arbejderne omkring Middelhavet er dovne, uansvarlige og på permanent ferie. I virkeligheden arbejder græske, portugisiske og spanske arbejdere flere dage om året, har kortere ferietid og langt mindre sikre pensioner. De samme racistiske holdninger, der sætter nor-

dens arbejdere op imod indvandrere, fremmer også chauvinistiske stereotyper om militante sydeuropæiske arbejdere og ansporer højresympatier.

De nordeuropæiske bankkreditorer og politiske ledere presser deres egne arbejder- og middelklasse-skatteydere for at redde deres modpartner i den sydeuropæiske skyldner-elite, der på sin side går med til at presse deres arbejdere og offentligt ansatte for at indfri gældsbetalingskravene fra nordens. De nordiske arbejdere i de imperialistiske lande er blevet bildt ind, at deres levestandard trues af det uansvarlige og gældsplagede syden, og ikke af deres egne bankfolks *spekulationsvirksomhed* og *uansvarlige udlån*. I syden må arbejderne stå skulder ved skulder mod den dobbelte udbytning fra de nordeuropæiske kreditorer såvel som deres egne lokale eliter; derfor har de større klassebevidsthed om uretfærdigheden i det imperialistiske og lokale kapitalistiske system.

I det omfang de nordiske arbejdere gør fælles sag med deres egen herskende kreditorklasse og vender deres vrede imod arbejdere i andre lande og mod indvandrere, bliver de mere sårbare over for højreradikale appeller. De giver åbent udtryk for forbitrelse imod strejkende græske, spanske og portugisiske arbejdere, hvis militante kampe måske ødelægger deres ferieplaner til Middelhavsøerne og kysterne. Den ideologiske kamp, der skulle sætte de nordeuropæiske arbejdere op imod deres *egne statskreditorer* og *finansielle spekulantelite*, forvandles til fjendtlighed over for de sydeuropæiske arbejdere og indvandrere. Gældsredningsaktioner, imperialistiske krige og nedskæringer af sociale programmer fører til større konkurrence om de skrumpende sociale udgifter og til konflikter imellem ansatte og arbejdsløse, mellem 'indfødte' og 'indvandrede' arbejdere.

Den internationale arbejdersolidaritet er blevet alvorligt svækket og i nogle

tilfælde erstattet af spredningen af internationale højreradikale netværk, som spreder en voldelig indvandrerfjendsk (og anti-socialistisk) propaganda, og som i tilfældet med massakren på mere end 70 unge venstreorienterede, for det meste teenage-aktivister fra det norske arbejderparti udgør en direkte morderisk trussel imod progressive støtter af indvandreres rettigheder. Det *ekstreme højre* begyndte med sine angreb på immigranter og muslimer og har nu givet sig i kast med de *lokale* venstre- og progressive bevægelser, som støtter dem.

Dette har antaget en endnu mere kompleks dimension med ægteskabet mellem rabiate pro-israelske, zionistiske ideologer (for det meste baseret i USA) og de nyfascistiske islamofobere, som angriber støtter af palæstinenserne rettigheder, et tema, som gentagne gange betones af den norske fascistiske massemander, Anders Behring Breivik. Problemet er, at de '*respektable*' *liberale, socialdemokratiske og konservative partier* i deres valgkampe har leflet for de indvandrerfjendske og antimuslimske appeller fra ultrahøjre for at tiltrække arbejdere frem for at inkludere sig på vidtrækkende klassereformer, som ville formindske uligheder og finansiere dem ved forøgelse af progressiv beskatning og større offentlige investeringer for at forene alle arbejdere (lokale og indvandrere) mod kapitalen.

Med den manglende solidaritet fra arbejderklassen kaster indvandrerne sønner og døtre, og ikke mindst de uforholdsmæssigt mange arbejdsløse unge arbejdere, sig ud i former for direkte aktion som plyndring af lokale forretninger, konfrontationer med politiet og almindelig vold, som det tydeligt sås under de landsdækkende uroligheder i England i den 'varme august' 2011.

Arbejderklassepolitikens forsvinden har således produceret voldelig højreekstremisme, raceprægede indvandreroptøjer og plyndring. *Arbejdereliten* er tilskuere, og begrænser sig til at fordømme ekstremisme og vold, mens den forlanger undersøgelser, men uden noget, som minder om selvkritik eller programmer for at forandre de samfundsøkonomiske strukturer, der producerer højredrejningen og vold blandt arbejdere og de arbejdsløse.

USA: Højrefløjens fremgang

Til forskel fra Europa hører det *ekstreme højre* hjemme i den etablerede amerikanske orden. Brutal anti-immigrationspolitik har ført til udvisning af omkring 1 million papirløse arbejdere eller familiemedlemmer i de første tre år af Obamas regime (en tredobling efter George W. Bush-tiden). The Tea Party har valgt kongresmedlemmer til Det republikanske Parti, der fremmer massive nedskæringer i det sociale sikkerhedsnet i samarbejde med Det hvide Hus. Massemedierne, kongressen, Det hvide Hus, kristne fundamentalistiske politikere med masseopslutning og ledende zionistiske personligheder og organisationer fremmer aktivt islamofobi og anfører giftige kampagner mod muslimer ved at puste til offentlighedens usikkerhed. Det amerikanske 'establishment' er kommet det europæiske ultrahøjres racistiske dagsorden i forkøbet. Den yderste højrefløj har rettet sine våben direkte imod de sociale programmer for de fattige, arbejderklassen og de offentlige ansatte (især skolelærerne).

Desuden har deres angreb på gældsfinansiering og offentlige udgifter ført til konflikter med dele af kapitalistklassen, der er afhængig af staten. Under den nylige kongres-'debat' om at øge gældsloftet, engagerede Wall Street sig i en *selektiv* kamp mod ultrahøjre ved at opfordre til et 'kompromis' om sociale nedskæringer og skattereformer, mens man støttede deres offensiv mod offentligt ansatte og deres fagforeninger.

Til forskel fra i Europa er den amerikanske arbejderklasse og de fattige passive. De er blevet neutraliseret, de er hverken aktive i gadeoprør som i England, eller drejet skarpt imod højre som deres nordeuropæiske modstykker, og indgår heller ikke i militante arbejderstrejker som i Sydeuropa. De amerikanske fagforeninger har, med undtagelse af de offentligt ansattes i Wisconsin, været totalt fraværende i alle store konfrontationer. De amerikanske fagforeningsbosser koncentrerer sig om lobbyvirksomhed overfor Det demokratiske Parti og er ude af stand til at mobilisere deres svindende antal medlemmer.

Te Selskabet tiltrækker modsat deres nordeuropæiske modparter ikke mange

Generalstrejke Bologna, Italien december 2010

arbejdere på grund af deres indædte angreb på populære offentlige programmer som Medicare, Medicaid, arbejdsløshedsforsikring og ganske særlig Social Security – på alle programmer, som sandsynligt kommer de amerikanske arbejdere og deres familier til gavn. Omvendt har den økonomiske krise i USA ikke medført masseaktioner som dem ved Middelhavet, fordi amerikanske fagforeninger enten ikke eksisterer (93 pct. i den private sektor er ikke fagforeningsorganiseret) eller kompromiterede i en grad, hvor de er handlingslammede.

Indtil videre er den amerikanske arbejderklasse tilskuer til det ekstreme højres fremgang, fordi dens organiserede ledere har bundet deres skæbne til Det demokratiske Parti, som på sin side har adopteret betydelige dele af det ekstreme højres dagsorden.

Konklusion

USA oplever - modsat Europa - en *fredeelig overgang* fra *nyliberalisme* til *ultrahøjre* politik, hvor arbejder og middelklassen er passive ofre snarere end aktive kæmpere for enten venstre eller højre. I Europa afslører den nuværende krise en dyb polarisering mellem det radikale venstresving blandt arbejderne i Syd og et voksende skift imod ultrahøjre blandt Nordeuropas arbejdere. Ideen om *international arbejdersolidaritet* udskiftes i bedste fald med *regional solidaritet* blandt arbejderne i det sydlige Europa, og i værste fald af et *netværk af højreradikale partier* i de

nordeuropæiske lande. Med afsvækkelsen af den *internationale* solidaritet tiltager chauvinisme og racistiske tendenser i Nord, mens arbejderbevægelser i syden går sammen med en bred vifte af sociale bevægelser, indbefattet arbejdsløse, studerende, mindre forretningsdrivende og pensionister.

Mens det *parlamentariske højre* kapitaliserer på skuffelsen over centrum-venstre i Sydeuropa, står de stadig over for en formidabel modstand fra de udenomsparlamentariske arbejdere og sociale bevægelser. I modsætning hertil står det yderste højre i Nordeuropa og USA ikke overfor nogen sådan bevidst opposition - i gaderne eller på arbejdspladserne. I disse regioner vil kun et sammenbrud i det økonomiske system eller en langstrakt og alvorlig økonomisk recession kombineret med ødelæggende nedskæringer på de basale sociale programmer og sikringsordninger sætte gang i en genoplivning af arbejderklassens bevægelser - og forhåbentligt vil det ske fra det klassebevidste venstre og ikke fra det yderste højre.

Noter

(1) Ifølge en undersøgelse af arbejderstøtte til yderligtgående højrepartier i Vesteuropa 'er arbejdere blevet deres stamklientel'. Se Daniel Oesch "Explaining Workers' Support for Right-wing Populist Parties in Western Europe: Evidence from Austria, Belgium, France, Norway, and Switzerland" *International Political Science Review* 2008: 29; pp. 350 -373.

(2) Mens nogle af arbejdernes begrundelser varierer, er det højrepartierne, som får deres støtte.

Ny måling: Klart flertal for pagt-afstemning

Gallup har på vegne af Folkebevægelsen mod EU gennemført en opinionsmåling om EU's magt og spørgsmålet om folkeafstemning om europagten.

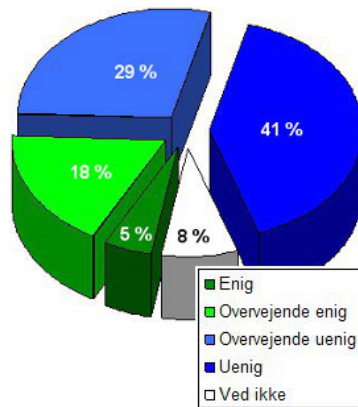
Det første spørgsmål lyder:

"Som medlem af EU er store dele af den danske lovgivning bestemt af EU. Er du enig eller uenig i, at EU skal bestemme mere end i dag?"

Kun 5 pct. er enige og 18 pct. overvejende enige i, at EU skal bestemme mere end i dag. Derimod 41 pct. er uenige og 29 pct. overvejende uenige i at EU skal bestemme mere end i dag.

"Danmark er tilsluttet den såkaldte "EURO PLUS-PAGT". Pagten sætter rammerne for EU's økonomiske samarbejde. Overordnet set skal aftalen være med til at styrke kontrollen med økonomien i EU ved at samordne og overvåge deltagerlandenes økonomiske politik. Kritikerne af EURO PLUS-PAGTEN frygter, at det vil få store konsekvenser

Skal EU bestemme mere?

overvejende uenige.

Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU, er glad for resultatet fra målingen og udtaler:

- Befolkningen ønsker ikke længere, at magt skal flyttes til EU, og de vil have indflydelse på vigtige beslutninger om EU. Dette er et vink med vognstang til folketingskandidaterne. Folkebevægelsen mod EU kræver at Europagten sendes til folkeafstemning. Sverige, Storbritannien, Ungarn og Tjekkiet har ikke tilsluttet sig pagten, og Danmark kan godt træde ud af den, hvis et flertal i befolkningen ønsker dette gennem en folkeafstemning.

for Danmarks økonomiske selvbestemmelse. Er du enig eller uenig i, at Danmarks tilslutning til EUROPAGTEN skal sendes til folkeafstemning, som andre vigtige EU-spørgsmål?"

44 pct. er enige og 22pct. er overvejende enige i, at der skal være en folkeafstemning om Europagten. Kun 9 pct. er uenige, og 11 pct. er

FTF: Ringe og usikre gevinster ved udlicitering

Gevinsterne ved at udlicitere offentlige opgaver til private firmaer er ringe og usikre. Det viser den hidtil mest omfattende danske kortlægning af området. Fagbevægelsen advarer politikerne mod fortsat at se udlicitering som en mirakelkur for samfundsøkonomien – også fordi det koster mange penge at sende offentlige opgaver i udbud.

Når offentlige myndigheder udliciterer opgaver til private firmaer, er det med både kvalitet og medarbejdertrivsel som indsats: De fulde virkninger ved udlicitering er der så beskeden dokumentation for, at det ikke er muligt at sætte tal på en eventuel økonomisk gevinst.

Især de bløde velfærdsområder, hvor kommunerne lægger hele 80 procent af deres driftsbudgetter, er der slet intet forskningsmæssigt belæg for at udlicitere. Det viser et omfattende forskningsprojekt, som AKF har foretaget for FTF, LO og Offentlig Ansattes Organisationer (OAO).

Kortlægningen er den mest omfattende danske gennemgang nogensinde og desuden én af de største undersøgelser på området i international sammenhæng.

Rapporten viser, at der langt fra er nogen garanti for lavere priser og samme kvalitet ved udlicitering. Dertil kommer en høj risiko for, at arbejdsmiljøet og trivselen for de berørte medarbejdere bliver dårligere.

AKF-rapporten bygger på en screening af knap 4000 studier gennemført i den vestlige verden. Heraf blev 80 effektstudier udvalgt til en detaljeret vurdering.

Den viser, at der ikke er forskningsmæssigt belæg for at hævde, at der er penge at spare ved at udlicitere på de bløde velfærdsområder, fx ældre- og daginstitutionsområdet. På det tekniske område kan der være en lille besparelse. Men typisk viser undersøgelserne så ikke, hvorvidt besparelserne er sket på bekostning af kvaliteten.

En ligefrem forbedring af kvaliteten er der ingen dokumentation for - hverken på de tekniske eller de bløde områder.

A F Rasmussen

**Natos Fører og foranstalter
af nu- og fremtidige krige -
og hvad det fremkalder af ulykker -
har fundet sin vej i livet, hvad tydeligt fremgår
når han beretter om soldaters og andet
krigsmateriels bedrifter overalt
hvor der udføres militære operationer, -
medfølgende ødelæggelse af lande og oprud
i befolkningerne mange år fremover, -
men dette sidste vedkommer ikke det
løsgående
sønderslående
og dødbringende
missil
A F Rasmussen
en døjt**

N.B.

Tag skridtet

Krisen brager om ørene på os, kurserne falder og falder. Grækenland er på randen af oprør. NATO-hovedkvarteret i Kabul angribes. Gadaffi er ikke helt så slået, som det forlød i sidste uge. Imens kæmper Lars Løkke med det ene fordrejede regnestykke efter det andet i et sidste forsøg på at overbevise nogen om, at han har en god sag. Endog en lang række direktører har syntes at det var nødvendigt at indrykke en annonce for at reklamere for den såkaldte blå blok.

Når dette læses er valget overstået og der er indgået nye koalitioner for at "redde velfærdssamfundet". Ingen af dem vil kunne stille noget som helst op med de virkelige udfordringer. Krisen vil fortsætte. Uroen i Europa vil fortsætte. Krigene vil fortsætte. Arbejdsløsheden vil stige. Den fascistiske udvikling af samfundet vil fortsætte. Klimaet vil forværres.

Alligevel handler valget om 200 kr. mere eller mindre til pensionisterne og lappeløsninger som betalingsringen om København. Hvad kommer der ud af det? Måske at S-SF m.fl. kommer til fadet i en tid, hvor alt bliver værre. De kan så få skylden for alle ulykkerne og ryge ud igen ved næste eller næste valg. Jeg spurgte engang min daværende chef, som var formand for De Konser-

vative i Gentofte, om det var rigtigt at SD og Konservative (som var større end Venstre på det tidspunkt) indgik aftaler om, hvem der skulle vinde valgene, så SD var ved roret når der skulle forhandles overenskomster." Ja, det er klart" svarede han.

Når jeg tænker visioner for samfundets udvikling, så handler det om at sprænge de rammer, der

baster og binder os. De rammer, der forhindrer os i at udnytte al den viden og teknologi, der allerede i dag kunne fjerne sult og ændre hele vores energiforsyning til gavn for alle mennesker og livet på jorden. De rammer, der lader finansmarkedet spille kort om menneskehedens fremtid. De rammer, der betyder at krig er udviklingens svar.

Hvis ikke rammerne sprænges vil vi uvægerligt ende i den samme suppedas gang på gang. Derfor er det også samfundsundergravende at sætte spørgsmålstegn ved den private ejendomsret, ved det hellige arbejde, ved vækstens nødvendighed, ved nødvendigheden af giftstoffer, ved giftig produktion og forlange ret til kreativ udfoldelse, for-

lange plads til ro, forlange ret til ikke at stå til rådighed, forlange plads til livets udfoldelse.

Hvordan kan det kaldes demokrati, når det ikke er muligt at vælge? Kan vi vælge at produktionen skal være uden skadevirkninger? Kan vi vælge at livet er mere værd end profitten? Kan vi vælge at maden skal være giftfri, at luften skal være ren? Nej vi er bundet ind i lænker med regler og love, der sikrer mod den slags galimatias. Og er det ikke nok, så bindes vi med frygten for fremtiden, ja morgendagen. Men da først ægypterne havde brudt frygtens mur, så kunne de smide diktatoren på porten. Lad os sammen tage et skridt ud i det uvisse og se, at vi kan.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | youtube.com/user/KPnetTV

Husk også at tjekke **KPnetTV2** Historien om balladen

Frontrapper fra terrorkrigen

10 år efter 9/11 raser
USA's, Israels og NATOs
terrorkrig med endnu større
styrke

De knap 3000 ofre for terrorangrebet på USA blev mindet massivt på 10-årsdagen. Samtlige vestlige medier satte fokus på 11. september 2001. Et gigantisk monument blev indviet på *Ground Zero*. Taler, parader, kranse og blomster, intet manglede i New York eller noget andet sted i USA. Heller ikke i Danmark og de øvrige lande i krigskoalitionen, der er med i 'krigen mod terror', som for længst er blevet forvandlet til deres egen terrorkrig.

Ingen - ikke et eneste af de vestlige medier - mindedes de utallige dræbte, hovedparten, civile, der er dræbt i de lande i Mellemøsten og Asien, hvor krigskoalitionens bomber og soldater har hærget. Alene i Irak regnes med mere end en halv million døde. Mange, mange tusinder i Gaza og Palæstina. Titusinder i Afghanistan. Nye tusinder, nye massakrer i Libyen. *Ingen* nævnte de millioner af flygtninge, som terrorkrigen har berøvet hjem og eksistensgrundlag.

Folkeretsstridige og forbryderiske aggressionskrige er kernen i 'krigen mod terror', som ikke bare fortsætter, men er blevet yderligere udvidet med nye lande og folk som mål, senest Libyen - og med andre på listen over potentielle mål - som Syrien, Iran, nye afrikanske nationer.

Men modstanden mod USA og NATOs terrorkrig er ikke blevet mindre nogetsteds på trods af store tab, massakrer, tortur og fængslinger. Hadet til USA, Israel og NATO er vokset til stadighed, og en ny generation går ind i modstandskampen. *Det arabiske forår* har også været ansporet af viljen til at drive kolonimagterne, gamle og nye, ud af regionen.

De seneste frontrapper beretter om øget modstand i en krig, som den imperialistiske krigskoalition til syvende og sidst vil tabe.

Palæstinenserne forlanger, at FN skal anerkende en **palæstinensisk stat**,

og fastholder tilsyneladende deres diplomatiske offensiv, selvom USA og EU lægger stærkt pres på Mahmoud Abbas og selvstyret for at få dem til at opgive kravet. Den amerikanske nobelfredspræsident har meddelt, at han vil nedlægge veto, hvis kravet bringes for FN's sikkerhedsråd. En ny FN-rapport fastslår, at Israels blokade af Gaza er ulovlig.

Den trængte zioniststat rystes af millionstore sociale masseprotester. Israeliske højreekstremister er ved at aktive fascistiske terrorgrupper og angriber palæstinensere og venstrefløjsaktivister.

I **Afghanistan** har modstanden, der anføres af det Taliban, som USA og krigskoalitionens fordrev for næsten 10 år siden, ved årsdagen for 11. september slagkraftig vist, at den ikke er slået, men i stand til at ramme i hjertet på besættelsesstyrkerne og deres lokale administration. På årsdagen blev en amerikansk militærbase angrebet med 2 dræbte og 80 sårede amerikanere som resultat. To dage senere blev marionetregimets sikkerhedsstyrker og den amerikanske ambassade i Kabul angrebet i en spektakulær koordineret aktion. Obamas offensiv i landet, der angiveligt skulle knuse modstanden, er faldet sammen.

Irak-krigen, som Obama ville afslutte i år, fortsætter og intensiveres. Marionetregimet forhandler om at forlænge de amerikanske besættelsesstyrkers ophold. De lovede tropetilbagetrækninger vil under alle omstændigheder være formelle. Specialstyrker klar til kamp skal placeres i

Hverken diktatur eller imperialism.
Demo i Madrid den 26. marts 2011

nabolandet Kuwait. Den irakiske modstand har afventet den amerikanske tilbagetrækning for at vælte det islamistiske marionetregime.

I **Libyen** vil NATO-oprørerne fejre 'sejren' ved at indføre sharia-lov, mens NATO fortsætter bombardementerne. Der er masser af rapporter om oprørernes myrderier af Gadaffi-tilhængere og racistiske massakrer på afrikanske arbejdere. Gadaffi-loyale kæmper stadig. Under alle omstændigheder er modstanden mod NATO-regimet først ved at begynde.

-os

Verden ifølge Latuff

I krigsforbyrderens arbejdsværelse